

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 113 / II Legislatura / Vuitè període

Dijous, 26 de novembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 82

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'arxius (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Soto (S) (p. 5267).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5268).

Rèplica : I. Sr. Soto (S) (p. 5270).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5271).

Intervenien per al·lusions l'I. Sr. Clotas (S) (p. 5271) i l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5271).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa vigent a la funció pública (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5272).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5273).

Rèplica : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5275).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5276).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política de Concessió d'Autopistes (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 5276).

Posició dels grups : I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 5277), I. Sr. Veray (P) (p. 5277) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5278).

Votació de la primera part : rebutjada per 35 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 5278).

Votació de la segona part : rebutjada per 29 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 5278).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Universitària (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 5278).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC)* (p. 5280).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 5284), *I. Sr. Feu (P)* (p. 5284) i *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 5284).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 5285).

Votació dels punts 1, 2, 3 i 5 : *rebutjats per 27 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions* (p. 5286).

Votació dels punts 4 i 6 : *rebutjats per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 5286).

La sessió s'aixeca a la una del migdia i set minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

En el nostre ordre del dia pertoca ara substanciar la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'arxius, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Xavier Soto i Manuel Nadal, del Grup Socialista. A un dels dos tinc el gust de donar la paraula, i és concretament al senyor Soto.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'arxius

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el 10 d'abril de 1985 el Parlament de Catalunya aprovava per unanimitat la Llei d'Arxius. Continuava així la seva tradició d'una alta sensibilitat política i d'una alta preocupació pel que fa als arxius, mostrada al llarg de la seva història, especialment en la seva època republicana, en què, malgrat el poc temps del Parlament, es van aprovar dues lleis de gran importància: la Llei del Servei de Biblioteques, Arxius, Museus i Patrimoni Històric, Artístic i Científic de Catalunya, del 20 de març del 34, i la Llei de Conservació del Patrimoni Històric, Artístic i Científic de Catalunya, del 26 de juny del 34.

Quan el Parlament de Catalunya va aprovar aquella Llei, estava immers en el procés del Pacte Cultural, tal com va assenyalar el Conseller de Cultura, aleshores Joan Rigol, en la seva presentació del Projecte de Llei del Parlament. Deia el Conseller Rigol: «Jo vull indicar, arran del procés que ha seguit aquest Projecte de Llei, que s'emmarca ja dins la filosofia política d'una entesa en aquelles qüestions que afecten la cultura. Probablement per això, avui, a finals de novembre del 87, quan ja passen més de dos anys i mig des de l'aprovació d'aquella Llei pel Ple del Parlament de Catalunya, ens trobem que aquesta Llei és un autèntic paper mullat, que dorm el somni dels justos en algun calaix de la Conselleria de Cultura.

Quan ja han passat més de dos anys i mig des de l'aprovació de la Llei, no s'ha desenvolupat ni tan sols un —ni tan sols un— dels reglaments que hauria d'haver desenvolupat aquella Llei. Temes tan importants com el reglament que hauria de regular els criteris per determinar quins documents públics tenen caràcter històric; el que hauria de determinar les condicions i els criteris que s'utilitzarien per lliurar la documentació dels arxius territorials a l'Arxiu Nacional de Catalunya —article 3.1—; el reglament que hauria de determinar els criteris amb els quals les altres administracions públiques de Catalunya han de conservar i inventariar la seva documentació —article 3.3—; el reglament que hauria de regular l'organització i el funcionament de l'Arxiu Nacional de Catalunya —article 10—; i, dit sigui de passada, l'Arxiu Nacional de Catalunya, que, quan ja portem deu anys d'autogovern, encara no té seu definitiva, ni ha tingut mai una partida pressupostària pròpia en el Pressupost de la Conselleria de Cultura per afrontar les seves despeses de funcionament. No s'ha desenvolupat el reglament que hauria de regular les sancions per l'incompliment

ment de la Llei —article 20—; no s'ha desenvolupat el reglament que hauria de regular l'accés als documents públics, històrics que tenen caràcter reservat —article 23—; no s'ha desenvolupat el reglament que hauria de regular les condicions i titulació que hauria de reunir el personal d'arxius —article 25. Aquesta situació de manca de desenvolupament d'aquesta Llei fa que, de fet, a Catalunya, en aquests moments, s'estiguin perdent documents, fins i tot que es destrueixin documents, o, fins i tot, que es venguin documents del segle XVIII o de finals del segle XIX al drapaire; documents que es venen a sis pessetes el quilo: 1.435 quilos de documents, 8.600 pessetes. Senyor Conseller, això està passant a Catalunya, això ho sap vostè? I sap que això és responsabilitat de vostè perquè no ha desenvolupat aquesta Llei?

Òbviament tampoc s'ha posat en marxa cap dels mecanismes previstos en la Llei pels articles 14, 15, 17 i 19 d'aquesta, que estableixen temes tan importants com les obligacions que han d'observar els propietaris i els posseïdors d'arxius de documents declarats històrics, ja siguin propietaris públics o privats; no s'ha posat en marxa el mecanisme previst a la Llei que estableix que les persones i empreses dedicades al comerç de documents i arxius de caràcter històric havien de fer arribar una relació trimestral al Departament de Cultura, relació que s'havia de facilitar a les altres administracions públiques. Tampoc s'ha posat en marxa les normes procedimentals que havia d'establir el Consell Executiu, d'acord, òbviament, amb la Constitució i les disposicions de l'Estat, sobre l'exportació i, el que és més important, el dret d'expropiació dels documents i arxius històrics. En definitiva, com que estem a punt de complir el tercer aniversari de l'aprovació d'aquesta Llei per part del Parlament, ens trobem en una situació absolutament caòtica, cap reglament desenvolupat, i una situació de fet impresentable; encara avui, deu anys d'autogovern, no tenim un cens d'arxius a Catalunya. Jo li voldria preguntar, ja de passada, si funciona encara la Comissió Assessora del Servei d'Arxius, creada per Decret el 1981, o si aquesta Comissió s'ha dissolt, i, si aquesta Comissió s'ha dissolt, amb quin decret o amb quina ordre està feta aquesta dissolució, i, si no, per què fa més de tres anys que no es reuneix. En definitiva, no-desenvolupament del reglament.

Però voldria entrar ja en un segon tema, no menys important, que és la situació dels arxius administratius de la Generalitat de Catalunya; de la situació dels arxius de les conselleries, del Consell Executiu, dels organismes autònoms, dels serveis territorials, dels serveis comarcals. Tema important, perquè per saber si tenim o no a Catalunya un bon govern, hi ha unes premisses imprescindibles. Una primera premissa seria saber si funciona bé o no la funció pública, com va la hisenda autònoma, però, òbviament, també si els papers es guarden i si els papers es troben; com funcionen els arxius. I, en aquest sentit, senyor Conseller, la situació és també una situació caòtica. No hi ha encara, deu anys d'autogovern, i no hi ha encara ni un manual o uns criteris arxivístics comuns per a les conselleries i els organismes autònoms; per no haver-hi, no hi ha ni uns criteris comuns per a les direccions generals d'una mateixa conselleria. Hi ha un bon nombre de conselleries que no tenen ni tan sols arxiu central, i les que en tenen, ho col·loquen cadascuna allà on volen; per exemple, Ensenyament ho col·loca a Règim Interior, Justícia al Gabinet Tècnic, Agricultura i Indústria a la Secretaria Administrativa, Obres Públiques directa-

ment a la Secretaria General. I vostè, que és el que hauria de donar exemple a tots els altres consellers, per no tenir no té, ni tal sols, un arxiu central de la seva Conselleria, mèrit que, evidentment, comparteix amb el President de la Generalitat. L'arxiu de la Presidència de la Generalitat, els experts, els tècnics, els que entenen en temes d'arxius, consideren que en aquests moments és quasi un cas perdut, que hi ha molta part de la documentació que ja no serà recuperable.

Òbviament, tampoc no hi ha un personal especialitzat; com que no s'han regulat ni les titulacions ni les condicions del personal d'arxius, no hi ha personal especialitzat, i, ben sovint, s'utilitza el lloc de treball d'arxius per penalitzar i castigar el personal, aquell personal que empenya o que molesta el conseller o el director general és el que s'envia a fer l'arxiu. Òbviament tampoc hi ha formació arxivística del personal; encara en el Govern de la Generalitat es destrueixen papers com si es tractés d'una societat privada o d'una mala societat anònima; papers destruïts, papers que desapareixen. Òbviament, també les condicions materials dels arxius són absolutament nefastes, sense calefacció en la majoria dels casos, ni renovació d'aire adequada, en soterranis. En posaré un exemple concret que permetrà visualitzar la situació.

Hi ha una conselleria del seu Govern, que és la que per ella mateixa genera més del 35% de la documentació del Govern —li donaré una pista més : s'ha traslladat fa poc d'edifici—, que té tota la seva documentació emmagatzemada en un soterrani; en un soterrani que, sap vostè quin percentatge, quin grau d'humitat té aquest soterrani? Un 83%. Sap vostè quin és el percentatge d'humitat que comença a ser perillós, segons els experts, a l'entorn del 45% o el 50%. El 35% de la documentació de la Generalitat és un soterrani amb un 83% d'humitat, amb tots els riscos que això comporta.

Òbviament, no hi ha cap connexió entre l'arxiu central d'una conselleria la dels serveis territorials i la dels serveis comarcals, que això és encara, òbviament, més escandalós, i, òbviament, no parlem ja dels organismes autònoms i, especialment, de l'Institut Català de la Salut, que està en una situació perillosa. En la majoria dels casos, parlar avui de microfilmació, de modernització d'arxius, és gairebé fer una *boutade*.

En definitiva, senyor Conseller, molta documentació descontrolada, si no perduda, i en el pitjor dels casos destruïda; confusió arxivística, manca de modernització, manca de recursos personals, i, òbviament, pèrdua de temps, i òbviament, ha calculat vostè també els costos econòmics que tot això representa?

Nosaltres tenim una preocupació, senyor Conseller, que jo li voldria palesar, i és que aquest estat de coses pugui ser utilitzat pel seu Govern, ara que la dreta, al món, està tan de moda privatitzar coses, per privatitzar el servei d'arxius. Ja hem vist com alguna conselleria ha encarregat l'ordenació del seu arxiu a una societat privada, ho hem vist i ens estranya; ens estranya perquè sabem que a Catalunya i al Govern de la Generalitat hi ha tècnics en arxius que són extraordinaris i que són dels millors que hi ha al món. Per què vostè recorre a empreses privades? Fins i tot, en els cursets que s'imparteixen a l'Escola d'Administració Pública en aquesta matèria hem hagut de veure com hi ha fulls del Govern de la Generalitat en què es pot veure «Escola d'Administració Pública» i el segell d'una societat privada.

Per donar un curset, no tenen vostès tècnics i especialistes capaços de fer-ho, això, per si sols? Jo crec que sí. Per què estan vostès privatitzant la política d'arxius?

Em queda poc temps, li podria parlar de la xarxa d'arxius històrics comarcals també. De tota manera, això, probablement, és la part més salvable de la seva gestió; però, de totes maneres, jo li he de dir que, malgrat el que es va dir en aquesta Cambra fa tres anys, encara no està completada aquesta xarxa. Li he de dir també que la majoria dels arxius comarcals viuen en una situació econòmica i de personal absolutament penosa, fins i tot alguns, per no tenir, no tenen ni màquina d'escriure.

En definitiva, senyor Conseller, o prenem mesures urgents —i mesures dràstiques—, o ens trobarem en una situació realment greu i perillosa. Jo crec que, essent generós amb vostè, li puc dir que en el tema d'arxius, si fem excepció dels quaranta anys de franquisme, estem ara pitjor que fa dos-cents anys. I li dic que sóc generós amb vostè, perquè jo li recomanaria a vostè que faci un exerci pràctic, i és que, si té temps entre inauguració de conferències i presentació de llibres, vostè i el cap del Servei d'Arxius vagin un dia a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i vegin allà, com de ben inventariada, de ben ordenada i de ben arxivada està la documentació de la Generalitat dels segles XIV al XVIII; podrà, vostè, fins i tot, consultar els llibres de comptes. Jo tinc la impressió que si no fem alguna cosa...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que el seu temps s'ha acabat. Si té alguna cosa per dir de més, ho pot dir en el temps de rèplica.

El Sr. SOTO : Ja acabo, senyor President. Jo li dic que, si no fem alguna cosa, dintre de cinquanta o dintre de cent anys un arxivador, un historiador, un estudiant tindrà una base documental millor per estudiar la història de la Generalitat del segle XIV que la història de la Generalitat contemporània, i això és responsabilitat de vostè.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? Li prego que faci ús de la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo, realment, quan vaig veure aquesta interpellació, vaig pensar que havia d'agrair als diputats —i aquesta era la meua actitud aquest matí en venir cap al Parlament—, als dos Diputats que la subscriuen, haver-la plantejat, perquè, de fet, facilitava que davant d'aquesta Cambra, doncs, fes una repassada, fes un repàs del que és la política d'arxius que fa el Parlament de Catalunya.

Després d'haver escoltat el senyor Soto, ja no estic massa segur d'això, perquè, realment, ha fet alguna afirmació que val més que la considerem una ironia.

Contestant, de tota manera, la interpellació que fa referència a la política d'arxius que fa el Govern, jo vull aprofitar per fer, justament, aquesta panoràmica, i començar fent aquesta panoràmica, òbviament, fent referència a la Llei d'Arxius, que també ha estat esmentada aquí, del 26 d'abril del 85, de cara a tranquil·litzar tothom, de cara que tothom sàpiga que hi ha una política d'arxius, no pas de fa un any o dos, sinó d'ençà que tenim unes cotes d'autogovern, ben clar.

Aleshores, aquesta Llei d'Arxius del 26 d'abril del 85 preveu, òbviament, conservar la documentació, inventariar el patrimoni, difondre'l socialment i recuperar el nostre patrimoni documental que sigui fora del país; aquestes en són les

quatre branques.

Hi ha un precedent d'aquesta Llei, que és la ponència del Congrés de Cultura Catalana, que és una ponència de l'any 77, en la qual es dibuixaven les necessitats d'aquest país en una època de trànsit de la dictadura a la democràcia i s'assenyalaven ja el que havien de ser preocupacions, eixos de la Llei d'Arxius que després aprovaríem per consens l'any 85.

L'acció de l'Estat espanyol a Catalunya en matèria d'arxius, en el que va de segle XX, s'ha limitat a uns arxius a les capitals anomenades de província, i després a l'arxiu de la Corona d'Aragó, però era obvi, en fi, a la ponència, l'estudi del Congrés de Cultura Catalana i la societat catalana en conjunt, era obvi que tothom reconeixia i reconeix que una de les maneres d'agredir el país, en què, sistemàticament van practicar totes les dictadures, doncs, va ser, precisament, negar-nos la possibilitat de «cuidar», de tenir cura d'aquest patrimoni.

Aquesta, doncs, era una situació, en començar aquesta època, absolutament lamentable d'abandó, i repeteixo, això no és cap secret, i hi havia i hi ha una clara consciència en la societat catalana que així era.

En l'època actual —no vull dir avui, sinó en l'època actual—, hi ha fonamentalment dues línies d'actuació per part del Departament de Cultura de la Generalitat. Els les llegeixo, senyor Diputat. La primera línia és, exactament diu: «Assumpció de la gestió de la infraestructura de l'Estat existent a Catalunya i creació de la infraestructura pròpia adient per a l'adequada conservació del nostre patrimoni documental», una, i dues, suport a les iniciatives públiques o privades, sorgides en aquest camp i concordants amb una política arxivística coherent i racional.

A partir del 81 es van fer els traspassos de l'escassíssim aparell que l'Estat espanyol havia mantingut a Catalunya, però es van fer els traspassos, i a partir d'aleshores es va crear una organització que té com a eix l'Arxiu Nacional de Catalunya —que, si vol, després, senyor Diputat, podem tornar a insistir en això—, i es va posar en marxa la Xarxa de Museus Històrics Comarcals.

En aquest treball, concretament —concretament en el de la Xarxa— crec que hi ha un balanç que convé que tots els diputats i diputades coneguin, perquè forma part d'un sector de la nostra cultura prou important com perquè tothom sàpiga, exactament, en quin moment es troba.

M'agradaria ressenyar, exactament, com està en aquest moment la construcció d'aquesta Xarxa, però, per altra banda, m'agradaria i m'agrada dir que els arxius que s'han construït en aquests anys, que s'han organitzat, tenen les condicions previstes pels organismes internacionals per a aquests afers, concretament el de la UNESCO, o sigui, que són instal·lacions absolutament adequades, on, finalment, el material de les comarques queda, o pot anar quedant, degudament disposat i, òbviament, a la disposició de tothom que el vulgui consultar.

Concretament, el 83 es va inaugurar l'Arxiu Comarcal de Santa Coloma de Farners, el de Balaguer, Montblanc i Vilafraanca del Penedès —això el 83—; el 84, el de la Bisbal d'Empordà i Valls; el 86, el d'Igualada, Tàrraga i Reus; aquest any hem inaugurat el d'Olot; l'any que ve hi ha previst, hi ha la definitiva instal·lació i millora del de Cervera i el de Puigcerdà, i s'està treballant, com consta aquí als diputats que s'han interessat molt expressament per aquestes actuacions, en els de Ter-

rassa i Figueres.

Aquest és un aspecte de l'acció, la construcció d'una moderna xarxa d'arxius comarcals, que són l'entramat a través dels quals es manté i es vitalitza i es posa a disposició de tothom la documentació del nostre patrimoni. Però, després hi ha una altra vessant molt important, i són els arxius municipals, locals, amb els quals, òbviament, hi ha un reguitzell —que puc proporcionar al senyor diputat si hi té interès—, en el qual es pot veure, des d'Arenys de Mar fins a Palafrugell, en fi, un conjunt de poblacions a les quals hem ajudat d'una manera decisiva a construir i a mantenir l'arxiu local.

Jo voldria encara assenyalar quin és el perfil organitzatiu que seguim, perquè, de cap manera, voldria que quedés ningú de vostès amb el dubte que ha pogut insinuar el diputat interpellant que no hi havia una política rigorosa en aquest camp.

Concretament, pel que fa referència, per començar, a l'Arxiu Nacional, voldria dir que es dissenyà una gran xarxa al capdamunt de la qual hi ha l'Arxiu Nacional. L'Arxiu Nacional —deixi'm dir-li, senyor Diputat—, que evidentment no té seu definitiva per unes raons que vostè hauria de saber més bé que jo; vull dir amb això que la instal·lació definitiva de l'Arxiu Nacional de Catalunya és un projecte que demana molts recursos. Hi pot haver la idea, certament, molt racional però inexacta, que qui decideix el recurs que s'esmercen sobre el país és el Govern d'aquest país; per això vostès ja saben —o haurien de saber— que, encara que és una irracionalitat absoluta, no és exactament cert.

Vostès, que són la majoria en el Govern de Madrid, tenen molt a dir en això, i, concretament, ahir es va veure al Congrés de Diputats a Madrid, la secció 24, de Cultura, i no he pogut parlar encara avui, per saber com va anar, però si va anar com altres anys, en els quals jo havia tingut l'honor de defensar les esmenes de Minoria Catalana, vostès tenen molt a dir sobre si després tindrem recursos per instal·lar adequadament l'Arxiu Nacional de Catalunya o no.

Per tant, doncs, gairebé hauria de ser jo qui li preguntés i li digués: Quan decidirà vostè o quan decidiran vostès autoritzar-nos recursos per fer instal·lar degudament, com tenim dret, l'Arxiu Nacional de Catalunya? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Bé, jo vull insistir en el fet que l'Arxiu Nacional de Catalunya i la xarxa d'arxius comarcals cobreixen actualment el 60% del territori, i el cobreixen realment a fons; vull dir amb això que hi ha un nombre de comarques que tenen el seu arxiu comarcal i que es procedeix, d'una manera gradual, a la concentració d'aquest patrimoni. I l'Arxiu Nacional, òbviament, té cura, primer, de tota la documentació que genera l'Administració, l'Administració general del país, però després també està seguint una política, molt activa, per cert, en les instal·lacions de què disposa, per recollir tots els fons públics i privats, per tal d'anar-los situant en la definitiva seu.

Jo encara voldria tranquil·litzar-los sobre un aspecte que vostè m'ha esmentat, i és els reglaments d'aquesta Llei. Estic en disposició d'informar-lo que els tres reglaments a què vostè ha fet referència, que han estat elaborats i són elaborats amb un acord absolut amb tots els sectors que els han d'utilitzar —vull dir que no serà un reglament elaborat des de lluny del camp aquest, sinó amb la gent—, poden entrar en funciona-

ment, doncs, en un termini molt breu; perquè dos d'aquests tres reglaments estan enllestits i hi ha un tercer que encara està pendent d'algunes consultes. Però, de tota manera, el que és molt important és retenir el fet que han estat elaborats en un reguitzell de reunions, de debats amb la gent —els documentalistes, els especialistes, tots els sectors..., en fi, doncs, professionals i representatius de la societat en aquest camp: institucions, Institut d'Estudis Catalans, etcètera—, que poden donar una garantia que seran justament els reglaments que calen per regir realment aquest camp. Però ja ara, ja ara, mentrestant, hi ha —hi insisteixo— una política clara de construcció d'aquesta xarxa i hi ha un funcionament exacte i clar també de l'Arxiu Nacional de Catalunya, en les seves dependències, òbviament. Per tant, doncs, m'agrada tranquil·litzar-lo, i no solament tranquil·litzar-lo a vostè, sinó, doncs, dir en aquesta Cambra que, com era lògic, un aspecte tan important de la cultura, un aspecte tan important del que som, ha merescut l'atenció i mereix l'atenció del Govern de la Generalitat, que em penso que pot presentar i presenta..., i així és reconegut en el conjunt del país, senyor Soto. La veritat és que si vostè aprofita aquesta informació que li dono per comprovar-ho *in situ*, observará que aquests arxius estan funcionant molt bé i que tenen un assentiment, un reconeixement social molt important; això és bo per a l'Arxiu Nacional de Catalunya com per a tots els de la xarxa i per als municipals. Això és el que volia contestar-li, de moment, senyor Soto.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyor Conseller, jo voldria començar la meua intervenció amb una certa satisfacció perquè tinc la impressió que anem avançant. Ahir injuriàvem i calumniàvem, avui tan sols ironitzem; és un cert avanç.

Deixi'm dir-li una segona cosa: vostè no m'ha respost a quasi res del que jo li he dit; vostè ha explicat a la Cambra que hi ha una xarxa d'arxius, i ha començat a parlar d'arxius, de no sé què, de Tarragona, de no sé on, i de molt més enllà, i pot haver donat la impressió a la Cambra que s'ha fet una gran tasca al llarg d'aquests vuit anys, construint arxius a diverses comarques de Catalunya. La tasca que ha fet el Consell Executiu, que quedí clar, és un conveni amb l'ajuntament o amb el propietari de l'arxiu perquè aquest arxiu immediatament passés a ser part de la xarxa d'arxius comarcals. No és que construïxin arxius, és que signen convenis i passen arxius que ja existien a arxius de la xarxa comarcal; que quedí clar també, això.

Segona cosa: jo li he parlat a vostè del desenvolupament de la Llei; vostè em diu que no em preocupi, que ara això s'està acabant de fer. Portem tres anys, i vostè també hauria de dir en aquesta Cambra que han començat fa tot just sis mesos, sis mesos, a començar a elaborar aquests reglaments; que han estat dos anys amb aquesta Llei al calaix, i que aquesta Llei, ara com ara, és un paper mullat, i que la responsabilitat és de vostè. I jo li he parlat de la situació dels arxius administratius de la Generalitat i li he dit: «L'arxiu de la Presidència de la Generalitat la majoria dels tècnics i dels experts diuen que és un cas perdut.» Li he dit: «El 35% de la documentació que genera el Govern de la Generalitat està en un soterrani amb un 83% d'humitat, quan a partir del 45-50 comença a ser perillós.

» Li he dit: «No hi ha un manual arxivístic, no hi ha personal especialitzat, no hi ha recursos.» Li he dit això i moltes coses més. No he escoltat ni una sola resposta a tot això.

Vostè l'únic que ha fet aquí és una broma pesada sobre l'Arxiu Nacional de Catalunya, i això és una broma pesada, perquè hi ha un finançament autonòmic aprovat i signat pel seu Govern, i, en tot cas, queda pendent la negociació d'uns serrells, i en aquests serrells no hi ha l'Arxiu Nacional de Catalunya. Per tant, jo li demanaria que no faci bromes pesades en aquesta Cambra; la responsabilitat és de vostè. Jo em pensava que encara diria: «és que, és clar, com que no trobem seu, els ajuntaments no ens ajuden en això». Vostè, en el pressupost d'inversions de l'any que ve, no té previstos diners per construir l'Arxiu Nacional de Catalunya, per construir la nova seu. L'únic que té previst és diners per arreglar algunes coses de l'Arxiu Nacional de Catalunya que ja està construït. Per cert, el programa d'arxius, la memòria per a programes d'arxius, és una còpia literal, fotocòpia, de l'any passat. Una d'aquelles direccions generals que també fotocopian, tot sigui dit de passada. Jo deia: «home, fotrà la culpa als ajuntaments que no troba terrenys i no sé què...» Això no ho ha fet avui, ja és un avenç, ja és un avenç important, eh? (*Remor de veus.*) I tinc la impressió que, en tot cas, jo li podria preguntar: preguntant-li vostè al Conseller de Justícia per què, per trobar un edifici de la Conselleria i gastar-se 1.000 milions de pessetes en això, no ha hagut de buscar l'ajuda de cap ajuntament, eh?

Després diu: «Home!, senyor Soto, és que el que vostè diu no és veritat. La bona tasca d'arxius és reconeguda per tota la societat catalana, pel conjunt de la societat catalana.» Permeti'm que li llegeixi uns paràgrafs d'un document —després li explicaré de qui és— que no serà sospitós de ser un document socialista. Aquest document diu, entre altres coses: «L'actual situació dels arxius dels departaments i organismes autònoms és delicada i en molts casos perillosa. En realitat, tenim descontrolada una part enorme de la documentació generada durant aquests deu anys d'autogovern, i la cosa no sembla que ara per ara tingui aire de solucionar-se en breus terminis.» Diu més coses: «Caldrà veure com evoluciona el grau d'implantació del futur manual d'arxius per poder apreciar quins són els resultants de l'aplicació d'un sistema normalitzat de la gestió documental. Ara com ara, la manca de personal tècnic i de recursos en la majoria dels departaments i organismes autònoms fa pensar que les conseqüències trigaran a fer-se visibles. Un bon nombre de departaments no tenen arxius centrals ni, lògicament, personal específic responsable. Fins al moment actual, els arxius centrals no disposen de cap normativa unificada ni de reglament o disposició que els afecti. Per últim, cal no oblidar que les condicions materials que s'atorga als arxius centrals els fa semblar més un lloc de càstig encobert que no pas una altra cosa.» Coneix aquesta capçalera? És el de la Generalitat de Catalunya; és el mateix amb el qual vostè envia les cartes. Un informe sobre els arxius dels departaments i els organismes autònoms de l'Administració de la Generalitat de Catalunya elaborat pels tècnics de l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat. Un document del seu Govern, que diu exactament el que diu el Grup Socialista. En vol més? Vol que li llegeixi un retall de premsa? «Crítiques al model arxivístic de la Generalitat: Més d'un centenar d'especialistes catalans, reunits en les primeres jornades d'arxivística de Catalunya, de-

nuncien la improvisació del Servei d'Arxius.» On és aquest consens social amb la seva política, si el seu mateix Govern, si documents del seu mateix Govern diuen que la seva política és nefasta, diuen que l'estat dels arxius administratius de la Generalitat és absolutament impresentable. I aquesta xarxa, en tot cas, vostès el que fan són convenis i, ja li dic, hi ha alguns arxius —miri-s'ho— sense màquina d'escriure ni tan sols.

Jo el que li demano és una rectificació immediata i urgent d'aquesta política, i demano, si us plau, que el qui no ironitzi sigui vostè en aquesta Cambra.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contrareplicar? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Jo el que li puc assegurar, senyor Soto, precisament, el que li puc anunciar és la continuació de la política que anem seguint (*remor de veus*), perquè vostè m'ha fet avinent, m'ha confirmat en la idea que no coneix la xarxa d'arxius comarcals, ni coneix tampoc l'actuació de l'Arxiu Nacional en aquesta època; no la coneix.

Aleshores, concretament, jo el que sí que vull reiterar a la Cambra és que els tres reglaments aquests als quals vostè ha fet referència abans, dos dels reglaments aquests, concretament el reglament sobre organització i funcionament de la xarxa d'arxius comarcals i el reglament sobre la funció inspectora, són llestos ja, o sia d'entrada immediata. I el tercer, justament és el que li he dit abans, està pendent encara d'algunes consultes, però és previsible que no pot trigar gaire.

Però, de tota manera, vull dir-li una cosa també, senyor Soto, i és —i això no solament és per a vostè, sinó que és en general el tractament que vostès fan..., en fi, dels temes, dels afers en la política catalana. No agradeixi aquesta política simplement pel fet que vostè en aquest moment està en l'oposició, perquè agredint-la, possiblement, barroerament —perdoni l'expressió—, doncs, de fet, potser està desmereixent una mica el que és el conjunt. Reconeixi realment, lleialment, el que hi ha fet, i que jo crec que en aquest moment ja presenta un balanç absolutament històric en el camp dels arxius i fins i tot també en l'Arxiu Nacional, reconeixi-ho i assenyali realment el que puguin ser ralentiments nostres, però no negui el conjunt; no negui el conjunt, perquè negant el conjunt fa malbé alguna cosa que és del conjunt també (*rialles*). Per tant, doncs, jo, contestant la seva interpellació, el vull tranquil·litzar novament i dir-li que continuarem amb la política que seguim fins ara, construint la xarxa, òbviament amb la col·laboració de sempre amb els ajuntaments, ajudant tant com puguem els arxius que són estrictament municipals locals, i, després, mirant de revitalitzar tant com puguem l'Arxiu Nacional de Catalunya quant a instal·lacions, perquè, quant a autoritat, avui, en el conjunt de Catalunya, l'Arxiu Nacional ja la té i està reconeguda també per tothom. O sia que, o bé les fonts d'informació de vostè són especialment estranyes, o realment vostè té la intenció aquesta, que jo li haig de retreure cordialment, de minimitzar un aspecte de la política que, hi insisteixo, és del Govern però és per a tothom, és de tothom.

Moltes gràcies, senyor President. (Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : És per una qüestió d'al·lu-

sions i per una afirmació absolutament incomprensible per part del senyor Conseller, senyor President, que voldríem utilitzar un torn de paraula per posar de manifest : una, la nostra queixa que en aquest Parlament es permeti a membres del Govern acusar d'insidiosos, de calumniadors, de mentiders o d'agressors a la política catalana —i de manera barroera—, com acaba de fer el senyor Conseller. Demanaríem al senyor President del Parlament...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Clotas, vostè està exagerant les coses (*Remor de veus*). La manera com el senyor Conseller s'ha produït és absolutament correcta (*remor de veus*); si no hagués estat així, jo no li ho hauria permès.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, la manera amb què s'ha pronunciat el senyor Conseller, textualment, ha estat : «Vostès fan agressions a la política catalana, i em permeto dir que de manera barroera.» El senyor Conseller, a més d'ignorar el que són les mínimes, elementals normes del debat democràtic, hauria de comprendre d'una vegada per totes que l'exercici legítim de l'oposició parlamentària en la tasca del Govern, l'hi encomana i l'hi mana l'Estatut, el Reglament, i la fem tal com l'Estatut i el Reglament ens encomana.

Per tant, demano que corregeixi les seves paraules, que retiri les seves paraules, i que el President del Parlament vetlli perquè aquestes coses no tornin a succeir en aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, si el President del Parlament hagués d'intervenir cada vegada que un diputat del sector que sigui diu coses d'aquest tipus, hauria d'estar intervenint constantment. (*Remor de veus*). Per tant, els prego que tinguin en compte el valor relatiu que tenen aquestes coses (*remor de veus*). El senyor Conseller estic segur que no ha tingut la més petita intenció ofensiva en fer aquesta intervenció, i, en aquest sentit, l'invito... (*remor de veus*) Perdó! Invito el senyor Conseller perquè confirmi les meves paraules en aquest sentit.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Efectivament, en fi, la Presidència de la Cambra ha interpretat adequadament les meves paraules. Les meves paraules no tenen cap altre sentit que qualificar el que jo crec que era una actuació desmesurada del senyor Diputat en el sentit, doncs, no solament de criticar aspectes puntuals, sinó de negar un conjunt, un conjunt que, hi insisteixo, és a favor, realment, del conjunt d'aquesta Cambra. (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, es dona per acabat aquest incident. (*Remor de veus*.)

Passem al punt següent, que és relatiu a les mocions. La primera Moció és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes, presentada pel Diputat Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. CLOTAS : Abans d'entrar en la formulació d'aquesta interpellació, amb el legítim dret que m'assisteix en el Reglament del Parlament, com a Portaveu del Grup parlamentari Socialista, voldria que constés en acta la nostra més contundent queixa per les paraules de nou formulades pel senyor Conseller, perquè agradeixen —aquestes sí— la forma d'actuació reglamentària amb què s'ha comportat el Grup Socialista.

Voldríem que això constés en acta, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, totes les coses que es diuen en

aquesta sala consten en acta. (*Remor de veus.*) Només en aquest sentit hi ha de constar.

Som, doncs, a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política... (*L'I. Sr. Vives demana per parlar.*) Què passa?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : No, no s'espanti, senyor President. És que crec que hi ha una interpellació abans d'aquesta Moció, encara.

El Sr. PRESIDENT : Ah, sí? (*Rialles. Pausa.*) Perdoni, senyor Diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa vigent a la funció pública

Interpellació número 12, que és al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa vigent a la funció pública, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Amb la voluntat que ningú d'aquest Grup parlamentari ni del Govern tingui la temptació de treure'm la targeta vermella, però sí des de la crítica d'una concepció política de Catalunya, la del Govern de la Generalitat, que no és la nostra, i que em permeto dir que, des d'aquesta crítica i des de l'opció alternativa que en si mateixa hi està continguda, d'una opció política —en aquest cas, la del PSUC, com pot ser la del Grup Socialista, com pot ser la d'Esquerra Republicana, com pot ser la del Grup Popular; la de la resta de formacions polítiques catalanes que no estan en aquesta Cambra— tan catalana!, tan catalana! com la que tenen vostès. Tan catalana com la que tenen vostès, i en alguns casos, més.

Perquè, és clar, mal servei es fa a Catalunya quan, després de set anys i mig de govern, una política que partia de zero, que es podia crear de bell nou, a la qual es podien donar unes pautes i un comportament determinats, inequívocament lligats a la tradició catalana en el fer de les coses, la política de funció pública continua avui, set anys i mig després, amb una absoluta inexistència de criteris coherents, amb una manca de direcció i, si m'ho permeten, amb una manca d'òrgan directiu, des del Consell Executiu de la Generalitat, que orienti el conjunt de la seva Administració pública.

La Direcció General de Funció Pública és un model paradigmàtic d'ineficàcia i és un model paradigmàtic de com una direcció general pot tenir sota els seus peus el més absolut descontrol d'aquella funció pública que li correspon de controlar, dirigir, orientar, i té, en canvi, un conjunt de regnes de taifes, no només ja per departaments, sinó fins i tot dintre d'aquests departaments, per seccions del mateix departament. Assistim avui a Catalunya a una situació en la qual treballadors del mateix cos, de la mateixa categoria, del mateix departament, realitzen jornades, horaris i cobren havers completament diferents els uns dels altres : a idèntiques situacions, situacions absolutament diferents pel que té a veure amb el desenvolupament de la seva jornada i de les seves retribucions de tipus laboral.

Assistim al problema de piràmides invertides i assistim a

una sèrie d'exemples, com pot ser : 1) l'existència de professors contractats pel Departament d'Ensenyament que, teòricament, desenvolupen la seva tasca docent en centres públics, i que no saben ni on són aquests centres públics, perquè sempre han exercit d'administratius en els serveis centrals i territorials, amb les conseqüències de tot ordre que això comporta, i no en tenen la culpa aquests treballadors; en té la culpa la Direcció General de Funció Pública, en té la culpa el Departament d'Ensenyament, en té la culpa el Govern de la Generalitat, d'això.

Assistim a la diferència de jornada entre personal del mateix departament, atesa la seva adscripció als serveis centrals o als serveis territorials, com és el cas del personal del Departament d'Economia i Finances; el personal dels serveis territorials fa jornada continuada tot l'any, de 8 a 3, i el personal dels serveis centrals, jornada partida. Hi ha o no hi ha una línia de funció pública en el Departament d'Economia i Finances? Per no parlar del Departament de Sanitat, Institut Català de la Salut, on aquest tema es reproduïx exactament.

Assistim a la gratificació assimilada a complements específics que cobra el personal de Política Territorial, i no només aquest —a partir d'una resposta escrita rebuda pel nostre Grup parlamentari—, sinó altres departaments que, en canvi, són complements que no perceben la resta de funcionaris de la Generalitat de Catalunya.

Assistim —se'n va parlar ahir en aquesta Cambra— a la creació d'un cos d'agents forestals dels quals desconexem encara els orígens i als quals s'obliga —imaginin-se vostès—, en aquesta situació encara no aclarida, a conduir, per exemple, els *jeeps*, els Land Rover o l'instrument tot-terreny que sigui, col·locat al seu servei, sense que cap d'aquests agents forestals gaudeixi —o molts pocs d'ells— del permís de conducció de vehicles B2, i, per tant, se'ls obliga a tenir una determinada activitat funcional que no es correspon de cap manera amb la titulació que tenen.

I tot això, tots aquests exemples responen a un conjunt de problemes específics, problemes específics que són determinats per les proves d'accés, en primer lloc. Per què? Com és comprensible, ens preguntem nosaltres, que personal qualificat de «transitori», amb disfuncionalitat, amb no plena equivalència a personal qualificat com a «interí», sobre els orígens del qual també caldria parlar, sigui possible que amb una sola primera convocatòria, personal transitori, en torn absolutament restringit, sobre dos mil participants, només queden suspeses set persones? Contràriament a això, al personal qualificat com a «interí» se l'obliga a anar a les oposicions junt amb els sectors independents que provenen, en definitiva, del carrer, i lògicament les conseqüències són molt diferents : la similitud més gran que aquest Diputat troba amb aquesta situació és la dels famosos «aprovats generals polítics» en una determinada època de la universitat de casa nostra.

Per què, posteriorment a aquestes proves, els opositors lliures, els opositors que venien del carrer i que legítimament accedeixen a plaça a l'interior de la Generalitat de Catalunya, no se'ls ha adjudicat encara avui, a bona part d'ells, la plaça a la qual tenen dret en funció d'aquelles oposicions? I per què continuen en aquelles places, en alguns casos, interins que no van passar les oposicions, que estaven com a interins a la Generalitat, i que hi continuen encara avui? Per no parlar, en el tema

aquest de les proves d'accés, de la pèrdua d'instàncies per part del Govern de Catalunya, haver de recórrer després als diaris per dir : «Tots aquells que tinguin aquest número, que les tornin a portar, perquè les hem perdut», de l'incompliment de determinats terminis, de valoracions equivocades, de temes que han donat peu a nombroses reclamacions en aquestes proves d'accés.

Tema segon : jornada laboral. Per què continuem, en la Generalitat de Catalunya, no ja amb la discriminació, no ja amb la disfuncionalitat de tres o quatre horaris diferents, sinó amb horaris diferents, no ja per departaments, sinó, fins i tot, per serveis, fins i tot per seccions, fins i tot per negocis de diferents departaments, amb horaris diferents. I, és clar, vostè em podrà explicar que això és fruit d'una negociació que van fer vostès amb la Confederació Sindical de Catalunya, amb el Sindicat de Quadres de Catalunya... Ni Comissions Obreres ni UGT —i vull recordar-li que són, encara avui, els sindicats qualificats com a «representatius» en el conjunt de l'Estat— van signar això. Pregunta : propòsit de capteniment, per a quan les trenta-cinc hores per a tothom, a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a imatge i semblança d'altres administracions públiques catalanes, ja homologades en aquest terreny?

Tercer tema : retribucions. Els funcionaris de la Generalitat de Catalunya són, i podem dir-ho a partir de dades contrastades, els funcionaris més mal pagats de totes les administracions públiques, no només de Catalunya, sinó del conjunt de l'Estat, i aquest és un fet acceptat pel Departament de Governació. Els funcionaris de la Generalitat de Catalunya tenen, en aquest moment, retribucions —i no em refereixo als alts càrrecs; m'estic referint al personal administratiu, al personal auxiliar, al personal subaltern i, en definitiva, a les escales A i B amb base superior, bàsicament a aquest conjunt—, tenen retribucions inferiors, per exemple, a les de l'Ajuntament de Barcelona; per exemple, a les de l'Ajuntament de Badalona; per exemple, a l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat; per exemple, a la Universitat de Barcelona; per exemple, a la Comunitat Autònoma de Madrid, d'Euskadi, del País Valencià. Vostès volen construir una autonomia, diuen —diuen—, una autonomia de primera, amb sous als seus funcionaris absolutament de tercera. Però, això sí, com més repartits, millor; anar incrementant el Capítol I, que els toqui, en definitiva, aquest sou a més gent possible i, d'aquesta manera, acontentem una major part de la ciutadania, encara que els obliguem a treballar en condicions d'absoluta inferioritat als de la resta d'administracions públiques de Catalunya.

Vostès incompleixen amb això la Llei de Funció Pública, que els obliga a equiparar els sous dels seus funcionaris a l'entorn socio-econòmic en el qual es belluguen, i aquest és el de Catalunya, i els sous que hi ha avui a Catalunya, en el terreny dels funcionaris, són uns que jo els acabo de llegir, i, d'altres que, si ho vol, en la rèplica els puc continuar llegint. Però no només és el problema de la retribució bàsica : és el problema, també, de les bufandes, que el deixò perquè aquí ja se n'ha parlat, o és el problema de determinats cossos..., i que ningú em digui que jo sento una debilitat especial pel tema dels bombers; és possible que això sigui cert, és possible que, en funció d'afinitats que vénen de molt lluny, jo tingui un especial interès per aquest tema, però convindran amb mi tots els senyors diputats que és absolutament inadmissible que, l'any 1987,

aquest cos de la Generalitat de Catalunya, el cos de bombers, estigui realitzant avui cinquanta-sis hores setmanals. Avui, cinquanta-sis hores setmanals. Per què? Perquè les promeses que vostès van fer, que l'antic Director General va fer en aquesta Cambra, d'increment de plantilles, d'increment de dotacions, no s'han complert, i, lògicament, vostès obliguen, a partir que tenen un nombre inferior de bombers a aquell que és estrictament necessari per als plans que vostès mateixos han dissenyat, a un excés horari en el desenvolupament dels seus treballs, que es compensa, d'altra banda, amb unes retribucions que representen, en el millor dels casos, un 50% dels sous que estan cobrant altres bombers d'altres institucions públiques de Catalunya.

Parlem —quart tema— dels càrrecs de comandament : de quina manera es realitzen les concessions; de quina manera es fan, en definitiva, els nomenaments d'aquests càrrecs de comandament? Hi ha hagut interpellacions, hi ha hagut preguntes en aquesta Cambra sobre nomenaments en funcions, de cara a acumular experiència, que posteriorment s'eleva a públic, i vostès no estan complint el que els establia la sentència del Tribunal Suprem, d'octubre del 86, sobre anul·lació de determinades pràctiques per no tenir en compte funcionaris de carrera.

Podríem parlar de les situacions laborals, de la manera com vostès estan fent les valoracions dels llocs de treball, però no crec que serveixin aquestes argumentacions o l'exposició de motius d'aquesta interpellació d'entrada al debat que busquem amb la presentació d'aquesta. El que es pregunta el nostre Grup parlamentari és quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb aquest tema, sobretot —sobretot— perquè en el *Butlletí Oficial*, 2220, d'aquesta Cambra, el senyor Bassols deia : «En l'aplicació del nou sistema retributiu s'han de contemplar dos aspectes : el primer, el de l'equitat interna, referit a anivellar desplaçaments entre col·lectius; el segon, d'adaptació a l'entorn socio-econòmic relatiu a l'equitat amb altres administracions públiques catalanes ». Del que jo he dit abans es desprèn que el més calent és a l'aiguera en relació amb aquestes situacions del senyor Bassols, i, en definitiva, la nostra conclusió és que avui el personal de la Generalitat de Catalunya, que no cobra —en la major part dels casos— quan va a treballar a les tardes, està rebent, en aquesta recerca d'equitat interna i d'equiparació amb la resta d'administracions públiques catalanes de les quals parlava el senyor Conseller, un 15% menys de mitjana que la mitjana —serveixi la redundància— del conjunt de les administracions catalanes.

Quins són, senyors del Govern, els seus propòsits de capteniment en relació amb aquest tema?

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per respondre.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, tal com és formulada o és publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, la interpellació que contesto és d'un laconisme i d'una vaguetat que no permetia conèixer per on es desenvoluparia l'argumentació que la motivava.

Aquí, en l'exposició que ha formulat l'Il·lustre Diputat interpellant, ha quedat concretada en algunes crítiques —jo diria dures crítiques— sobre alguns aspectes que, per a mi, no són adequades, les crítiques, amb altres que són fets merament

aïllats dintre del conjunt d'una política molt complexa de la funció pública, i amb altres —després m'hi referiré— en els quals, indubtablement, el Diputat autor de la interpellació es basa en arguments certs que jo no li contradiré pas, al contrari. Però s'ha iniciat aquesta crítica acusant la Direcció General de la Funció Pública d'ineficàcia, de descontrol —a la Conselleria, per tant—, de manca d'una autèntica política de la funció pública, com si realment en aquest camp el Govern de la Generalitat actués en uns termes d'absolut desgavell. I això jo no puc acceptar-ho de cap manera, perquè és tot el contrari. La política que es ve realitzant en aquest ordre de coses, i no partint de zero, sinó partint de circumstàncies diferents i difícils, ha estat —jo crec— enormement positiva.

Des de l'aprovació de la Llei 17, de la nostra Llei de la Funció Pública, del juliol del 85, s'ha fet una tasca extraordinària, ingent en tots els ordres, amb la qual no són comparables aquests defectes, aquestes fallades de què se'ns acusa, que, en alguns casos, no són més que demores —demores justificades, com es veurà—, però no claudicacions, no renúncies, no canvis de política ni d'actitud.

Jo vull recordar que, després d'aprovar aquesta Llei, la Llei bàsica nostra, la Llei 17, l'aleshores Conseller de Governació, el Conseller Alavedra, amb motiu de contestar una pregunta escrita formulada, em penso, també pel Grup del PSUC, establia un pla de desenvolupament, de desplegament de la Llei de la Funció Pública, que marcava tres prioritats i ho incloïa tot, no ja solament les lleis: aquestes prioritats comprenien l'elaboració de tres lleis, de set o vuit reglaments, d'una sèrie de decrets i de disposicions de caràcter normatiu; preveïen també la creació de determinats organismes, com per exemple el Consell Català de la Funció Pública; es referien a moltes actuacions no estrictament normatives, com per exemple la celebració de les eleccions sindicals, la formació del cens laboral, etcètera. En total, el Conseller Alavedra preveïa aleshores no menys de quaranta actuacions de gruix que havien de ser portades a terme per la Direcció General de la Funció Pública i establia uns períodes d'inici d'aquestes actuacions.

Bé, no obstant això, el compromís que assumia el Conseller i que després, en part, i no pas per la seva voluntat, m'ha traspassat a mi, i que jo molt gustosament vaig acceptar, jo puc dir a la Cambra, tinc la satisfacció de poder dir a la Cambra que s'ha complert en gairebé la seva totalitat. Són més del 95% les actuacions previstes en el febrer del 86 pel senyor Macià Alavedra que han estat ja realitzades. Jo no vull distreure el meu temps llegint aquestes 39 o 40 actuacions que havien de realitzar-se per anar mencionant totes aquelles que són ja avui dia una realitat. Em puc referir, potser sí, a les més importants: les tres lleis que es preveïen —la de l'escola, la dels cossos i escales i la d'incompatibilitats— i a tots els reglaments. Però és que, si algun dubte hi pogués haver al respecte, faig una referència ara a uns fets que ja succeeixen durant el meu temps de titular de la conselleria: subsegüent a una interpellació del mateix Grup parlamentari del PSUC el mes d'octubre del 86, aquesta Cambra va aprovar una moció en virtut de la qual s'instava el Govern, i concretament la Conselleria de Governació, que portés a la pràctica cinc actuacions importants que estaven compreses en aquelles prioritats, i, entre elles, la definitiva constitució del Consell Català de la Funció Pública, determinats acords o facilitats per a les organitzacions sindicals, el

cens del personal, etcètera.

Bé, aquesta Moció, publicada en el Butlletí del Parlament del dia 10 de novembre, exactament en complir-se els quatre mesos —segons norma interpretativa de l'article 126 del nostre Reglament, quan en la Moció no s'expressa un termini concret—, exactament en complir-se els quatre mesos, el dia 10 de març, la Conselleria donava compte a la Comissió primera de la Cambra que s'havien complert totes aquelles cinc instàncies, tots aquells cinc encàrrecs, en termes, naturalment, que s'explicitaven àmpliament i que no han merescut cap més petició de documents ni de detalls per part de la Comissió, amb la qual cosa cal entendre, després del temps transcorregut, que es va fer amb plena satisfacció.

I encara he de dir..., s'ha continuat actuant naturalment després del 10 de març, en què es complien aquests quatre mesos, s'han completat les realitzacions que establia el senyor Macià Alavedra en aquelles prioritats, entre les quals no s'incloïen, no es van incloure precisament la realització de les proves selectives que ens havien de portar a la consolidació del nostre funcionariat; i aquestes proves selectives, respecte a les quals també el Diputat interpellant ha fet alguna crítica, jo crec —i ho dic amb tota sinceritat—, crec que han constituït una autèntica solució per resoldre aquella situació transitòria interina en què ens trobàvem, i que s'han portat a cap, precisament, amb la complaença de tothom. Eren unes proves que s'iniciaven i que podien crear una gran conflictivitat dintre de la nostra funció pública, i podien portar-la perquè —hi insisteixo— les situacions en què ens trobàvem en aquell moment no eren de zero —tant de bo ho haguessin estat—; i va iniciar-se aquesta conflictivitat, perquè els interessos no eren coincidents; no eren coincidents els interessos del col·lectiu, per exemple, de transferits amb el dels transitoris, ni el dels interins amb el dels transitoris, ni entre els diferents sindicats que intervenien, entre si, i, no obstant això, aquestes proves van ser degudament convocades i realitzades, i es va presentar un únic recurs al Tribunal Contenciós Administratiu, immediatament desistit, pel Sindicat de Quadres precisament. Aquestes proves selectives han representat que es cobrissin 5.246 places previ l'examen de 29.788 opositors; gairebé, doncs, 30.000 exercicis que ha calgut corregir. I si —i amb això contesto algunes de les seves queixes, senyor Vives—, si és cert que encara els opositors que han guanyat la plaça i que encara no han estat invitats a ocupar-la, no obstant que aquestes proves fa uns mesos que han estat realitzades i que les llistes han aparegut, és perquè s'han presentat —i és lògic, entre 30.000 opositors—, s'han presentat 600 recursos de reposició que han hagut de resoldre's, molts dels quals s'han repetit després a nivell de recurs d'alçada, que també ha calgut resoldre, i mentrestant no ha estat possible de confeccionar la llista definitiva que havia de marcar l'escalafó a l'hora de l'elecció de les places. Aquest és un treball que està acabat i tots aquests opositors que han guanyat la plaça corresponent seran invitats a ocupar-la dintre d'un termini tan breu com pot ser el que ens queda per acabar l'any.

Jo respecto el temps que se'm marca per la Mesa, però hi ha dos aspectes, senyor Vives, als quals no volia deixar de referir-me, i ho faré en el tràmit de la rèplica, perquè crec que formen una part molt important de la nostra política de la funció pública i que han de ser comentats, i que, a més a més, jo espero que

en el meu comentari i en l'anunci sobre la política que estem ja iniciant en aquest aspecte vostè coincidirà amb mi.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol intervenir?

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, encara que des de la puresa parlamentària el que hauria de fer és, segurament, oferir-li el segon torn al senyor Bassols, perquè acabés la seva intervenció, i després, en tot cas, intervenir jo, perquè si ahir deia que el senyor Curto era benaventurat perquè era jove, avui ho hauria de dir —i aquí sí que amb ironia— sobre el senyor Bassols, perquè fa una cosa molt ben pensada, des del punt de vista d'un debat parlamentari que no admet contrarèpliques, que és fer una volada de coloms, contestar un dels temes que li hem plantejat i dir : «bé, com que ara el temps ja ha acabat, la resta ja ho contestaré després, quan vostè, quan vostè, senyor Maties Vives, ja no em podrà contestar». Hàbil astúcia parlamentària, que va lligada a la bona tradició de jurista i, per tant, també de dret processal del senyor Bassols, i que en conseqüència jo respecto, lògicament, perquè el Reglament ho mana, però el debat serà empobrit; empobrit, perquè dels punts que jo li he plantejat el senyor Bassols ha fet referència al primer —proves d'accés—, on ha constatat, o no ha contestat, més ben dit, el que jo li plantejava : com explica vostè, senyor Bassols, de veritat, com explica vostè que el 100% o el 99,99% del funcionariat que està en règim transitori sigui apte per passar les oposicions i que, al seu costat, el 95, o el 94, o el 92% del personal que està en règim interí no sigui apte per entrar en el cos del funcionariat de la Generalitat? És absolutament incomprendible, senyor Bassols.

Vostè diu : «no partíem de zero; hi havia ja uns antecedents, i no tots iguals». Això és cert; el que succeeix és que es tractava de preguntar-se qui contamina qui; si aquella herència que rebíem afectava el que eren noves estructures de la Generalitat o si el disseny d'aquestes noves estructures, amb claredat i des d'una política concreta de funció pública, era capaç de girar, no naturalment d'immediat, sinó en un temps, allò que arribava tocat per altres instàncies o per altres històries, lògicament fruit del traspàs.

Ara bé, ni sobre les jornades laborals, ni sobre les retribucions, ni sobre els càrrecs de comandament, ni sobre l'empresa Hay, ni sobre la situació laboral o del personal laboral, ni sobre la valoració dels llocs de treball... De tot això el senyor Conseller res : «això, senyor Vives, si tinc temps ja li ho contestaré a la rèplica». És clar, poc puc jo contrareplicar la intervenció del senyor Conseller!

El que sí voldria dir són tres qüestions. La primera ja ha estat esmentada : crec que això és un hàbil plantejament parlamentari per no donar peu al debat. Segon tema : li vam proposar ara fa uns mesos una moció de cinc punts que va servir per empenyer-los a vostès, perquè si no en aquest tema no funcionen, si no els anem empenyent; li anuncio que ara li n'oferiré nou, de punts, a votar en el proper Ple, de manera que continuem empenyent la política de la Generalitat; i, finalment, preguntar-li —molt concret— quan i com pensa complir els continguts dels articles 66 i 101 de la Llei de la Funció Pública equiparant els havers i la jornada del personal de l'Administració de la Generalitat a la resta d'administracions públiques de

casa nostra; quin és el cost econòmic de la valoració dels llocs de treball i si això significarà una racionalització o, simplement, un aval tècnic al caos actualment existent; quan i com s'adjudicaran les places dels opositors; quantes són i quin contingut bàsic tenen les impugnacions i els recursos presentats; si preveuen la presència sindical en els tribunals d'oposicions; quin és el procés de creació —tampoc hi ha fet referència— del cos d'agents forestals; quines previsions per superar la jornada laboral, a nivell retributiu, dels bombers de Catalunya; i, en definitiva, sobre la base de quines línies de política de personal i sobre la base de quina disponibilitat econòmica el Govern es proposa arribar a un acord amb els seus treballadors, convertint l'Administració de la Generalitat en una administració socialment modèlica i evitant la conflictivitat creixent que perjudica tot el país, perquè ara vostè acabarà el seu torn —i si jo li anuncio que l'acabarà segurament no ho farà d'aquesta manera— dient : «bé, és que la setmana que ve, l'altra, comencem les negociacions amb Comissions Obreres, amb la UGT per a molts dels temes que vostè m'ha plantejat». El que segurament no hauria dit és que això ho han de fer després de tenir la situació estranya, la situació que pot no agradar a ningú, a Catalunya, d'haver de suportar, tot el país, aquí sí, tot Catalunya, una vaga de tot el seu funcionariat com a conseqüència d'aquesta mala política ara fa molts pocs dies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contrareplicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la meua intervenció precedent ha estat presidida pel desig de contrastar tot el que està realitzant la Direcció General de la Funció Pública, amb aquesta acusació d'ineficàcia, de descontrol amb què havia iniciat l'Illustre Diputat el to de la interpellació. En cap moment he volgut utilitzar una argúcia processal per deixar de respondre a les queixes o a les acusacions que formulava l'interpellant.

En previsió que no se m'acabi el temps, jo procuraré ser concret, almenys en aquells punts que considero de major importància.

Respecte als resultats de les proves selectives, i aquesta distinció —certa, per cert— que assenyalava el senyor Vives en ordre a les que es van fer per als transitoris i les dels interins, he d'assenyalar, en primer lloc, que jo em remeto estrictament al criteri dels tribunals, els tribunals que van ser organitzats degudament i amb tota imparcialitat. Però s'explica, de tota manera, la diferència en les qualificacions si es té en compte que, pel que fa referència a les proves dels transitoris, eren proves restringides, és a dir, que els opositors, els que participaven en la prova, ho feien contra la seva plaça però sense cap competidor i que, a més a més, portaven molts anys de pràctica en la comesa dels treballs o les tasques pròpies d'aquella plaça a la qual aspiraven; cap d'aquestes circumstàncies es donava amb els interins, que havien de competir, encara que amb un mèrit d'antiguitat, però que havien de competir amb els opositors que venien lliurement del carrer i que, a més a més, doncs, tenien alguns un premi d'antiguitat molt petit i, per tant, també una pràctica molt exigua. Crec que això explica aquesta diferència i que, de cap manera, es pot interpretar com una variació o una falta d'atenció o de cura dels tribunals que van intervenir en un i altre cas.

Pel que fa referència a la jornada i a les retribucions, aquests

són temes realment importants, senyor Vives, i jo no voldria, de cap manera, anar-me'n d'aquesta interpellació sense contestar-ho.

La jornada, és lògic que fins ara s'hagi mantingut amb una certa desigualtat; és a dir, que dintre, no ja les diferències entre les conselleries, sinó dintre d'una mateixa conselleria, perquè he procurat insistir que la nostra administració pública, la nostra funció pública no ha partit de zero. I, per exemple, hi ha una diferència molt important a tenir en compte: hi ha, i en algunes conselleries —com la que ha mencionat el Diputat interpellant d'una manera concreta, la d'Economia i Finances— on treballen personal transferit i personal nou vingut, que va ser transitori i que avui dia és ja funcionari, i els transferits, per raó que es va considerar que tenien uns drets adquirits, feien la jornada continuada, que no era la modalitat que creia més adequada la Generalitat de Catalunya, i que jo no continuo considerant-la perquè desprofessionalitza el funcionari, però, en fi, en tot cas potser em portaria això una mica lluny. Hi havia unes diferències de base, diferències que, en cert aspecte, no són dolentes, perquè en moltes administracions es dona que hi ha un contingent important de personal que fa la jornada continuada i d'altres que la fan partida, el que passa és que això no ha de ser conseqüència d'unes diferències d'origen, sinó d'una racionalització del treball, que és al que anem, en el cas que es mantinguin determinades diferències. Però això, aquest tema —que, com li dic, té una explicació— va camí de resoldre's a través de dues accions que s'estan portant a terme, la principal de les quals, en aquest ordre, és la relació i valoració dels llocs de treball.

Amb la culminació d'aquesta importantíssima tasca que s'està portant a terme, i que està a punt de finalitzar, si, en tot cas, hi ha d'haver diferències horàries, ho seran per raó —com dic— de racionalitat i no diferències arbitràries o que provinquin d'una altra causa. I el mateix puc dir en ordre a les retribucions. A mi no em desplaça, no em costa reconèixer davant de tota la Cambra que, sense, potser, una certa exageració natural, un cert èmfasi que vostè ha posat a les seves paraules, però el que sí que és cert és que els nostres funcionaris no estan degudament retribuïts, i que aquesta és una qüestió que cal resoldre, i que estem en vies de resoldre, i que estem en vies de resoldre, no d'una manera unilateral, sinó amb negociació i d'acord amb els representants del nostre personal.

I això en una doble via. Vostè ha assenyalat dos articles, el 66 i el 101 de la nostra Llei de la Funció Pública; el 66 es refereix als funcionaris i el 101 al personal laboral. En aquesta doble via anem a resoldre aquest problema de les retribucions. En el camp laboral, a través del conveni marc; conveni marc del qual hi ha una bona part que ha estat acceptada per ambdós organismes negociadors, és a dir, els sindicats i la nostra administració pública, falta acabar de polir-lo, però està molt avançat, i jo crec que, com que la proposta econòmica de la nostra administració és ponderada, és racional, serà definitivament acceptada i, per tant, podrem començar possiblement l'any, o el primer trimestre de l'any amb aquest problema resolt..., perdó, senyor President, vull acabar de seguida, però és que un cert compromís deixar almenys aclarit aquest tema...

El Sr. PRESIDENT : Prego que ho faci molt ràpidament.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Seré molt breu. I, pel que fa referència als funcionaris, a través de la valoració

dels llocs de treball, que està acabada; que s'ha acabat amb retard, que ara no puc explicar, però que té la seva justificació; que ha estat seguida pels sindicats, pels representants dels sindicats, i que estem negociant xifres que jo penso que ens portaran també a una solució. Una solució que respectarà aquest criteri de l'article 66, que, tant com es pugui, fins allà on es pugui —perquè aquesta és l'expressió del text legal: «fins allà on es pugui»—, la retribució dels nostres funcionaris s'equipararà al seu entorn econòmic i social. Per tant, vol dir que podran disposar d'un important augment, per altra part just i digne. I això, molt aviat.

Res més, doncs, i perdó, senyor President, i gràcies; gràcies, senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Concessió d'Autopistes

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt següent, que és el relatiu a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concessió d'autopistes, presentada pel Diputat Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista. L'Illustre Diputat senyor Lluís García té la paraula per defensar la Moció.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, que va defensar en el debat de la interpellació al Molt Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques el portaveu del Grup Socialista, Lluís Armet, ja va manifestar en aquell debat el sentit fonamental de la Moció, com ha quedat reflectida. Podríem dir que era una Moció molt anunciada, coneguda per tots els membres de la Cambra, perquè, si vostès ho recorden, el debat va anar en la direcció bàsica i fonamental de donar una major transparència si cal al procediment de contractació en un tema tan important per a Catalunya com són les seves infraestructures, i de forma molt particular les concessions administratives en relació amb el tema de les autopistes.

Vam anunciar, el Lluís Armet va anunciar aleshores que es tractava bàsicament de posar en comú, de posar d'acord aquest mecanisme de transparència en la concessió administrativa que el Govern de Catalunya, en boca del seu portaveu en aquell moment, el Conseller de Política Territorial, va manifestar que així es feia.

Efectivament, la Moció és molt adequada a aquest fi, és una moció constructiva, no una moció que pretengui posar en evidència cap mena de discrepància en relació amb la profunditat del tema, es tracta d'anar a construir un mecanisme que permeti que aquesta Cambra pugui estar perfectament assabentada, seguir el procediment de concessions de les autopistes.

Per què ho fem, això? Nosaltres som coneixedors que el Reglament —segurament per aquí podria anar la resposta del representant de Convergència o del Govern— de la Cambra, efectivament, preveu un mecanisme per tal que els diputats estiguin informats de la política del Govern; és el mecanisme tradicional de l'antic article 13.2 de la Cambra, de l'actual article 13.2 de la Cambra, que preveu, efectivament, que els diputats puguin adreçar-se al Govern demanant informació.

Desgraciadament hi ha una pràctica; una pràctica per part del Govern que fa, realment —no voldria menysprear el

mecanisme—, molt difícil aquest mecanisme d'informació per part dels diputats. Tenim un exemple molt recent d'aquesta Cambra : el Diputat senyor Curto —ja en vam parlar l'altre dia també— ha estat objecte i subjecte d'un procediment en relació amb l'article 13.2, que ha acabat en una situació —en principi no ha acabat, però està en una fase processal— en la qual és molt difícil que el Govern de Catalunya faciliti aquesta informació.

És per això que nosaltres pensem que abans d'intentar la reforma de l'article 13.2, cosa que no ha estat possible, el que pensem, per via de la Moció, i per a un tema tan especial com aquest, és que el Parlament de Catalunya, les diputades i els diputats, haurien de poder tenir un lloc i un local, el local específic, allà on puguem anar a consultar de forma neta, de forma transparent, el procediment de contractació, per tant, de concessió de les autopistes que es produeixin a Catalunya. Pensem que habilitant aquest procediment ja previst a la Llei de Contractes de l'Estat i les normes que la desenvolupen, aplicables a Catalunya —òbviament, perquè no hem produït una norma substitutòria per al procediment propi, encara—, doncs, els diputats que estiguin interessats en aquesta problemàtica podrem, podrien anar a consultar des de l'inici del procediment fins al final de procediment tots els mecanismes que produeixen una norma tan complexa com és la Llei de Contractes de l'Estat i el reglament general que el desenvolupa. Aquest és el sentit fonamental : donar facilitats als diputats i a les diputades d'aquesta Cambra perquè, en qualsevol instant del procés puguin, òbviament allà on decideixi el Govern, anar a consultar el mecanisme de contractació per a la concessió de les autopistes. Pensem que és un element més de transparència; pensem que és un element més que facilita la tasca de l'oposició i del Grup que dona suport al Govern quan vulgui assabentar-se de qualsevol dels afers que afecten el Govern de Catalunya, poder disposar d'aquest mecanisme. I aquesta és la raó fonamental de la Moció, que com que vostès la coneixen, senyores i senyors diputats, perquè ha estat publicada i distribuïda, m'estalvio de llegir-la.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : D'aquesta Moció pot començar ara ja el debat, perquè no s'ha presentat cap esmena i, per tant, aquesta Presidència dona pas directe a la intervenció dels grups parlamentaris en l'ordre habitual. El Grup Mixt no vol intervenir. Passo ara, doncs, a donar la paraula, per si vol intervenir, al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Vila té la paraula per intervenir.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Moltes gràcies, senyor President. En aquest aspecte de les autopistes, hem de pensar que per la importància de l'actual quilometratge d'interterritori català, quilometratge que certament es pot ampliar, ja té prou interès la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Vull afegir que el traçat de les autopistes, i potser —perdoneu-me aquest incís— és força semblant al traçat de les vies romanes de fa més de dos mil anys, que constituïen els eixos del sistema vial de la nostra terra en aquell temps. Un sistema vial aleshores, com avui dia les autopistes, que indubtablement tenia com a finalitat essencial el ràpid i més econòmic transport de les persones i les mercaderies. Aquest és un tema, per tant, que interessava aleshores i interessa avui dintre la

xarxa d'autopistes del nostre país. Però hi ha un altre aspecte encara : les autopistes de Catalunya, pel que sembla, són aquelles dintre les autopistes de tot l'Estat que donen beneficis. O sigui, dit d'una altra manera, que esdevenen negoci perquè hi ha guanys, tot i tenint en compte els costos de construcció, de finançament i també de manteniment.

Tot el material que es refereixi a les autopistes catalanes ha de ser del ple coneixement d'aquesta Cambra, o sigui que els diputats que constitueixen aquesta Cambra ho puguin consultar, perquè és una matèria que es refereix a la vida pública catalana amb quelcom tan essencial com és el sistema de vialitat ràpida, en la qual tots els països avui dia estan interessats. I encara —permeteu-me, no m'allargaré pas massa— que votarem favorablement aquesta Moció, el nostre Grup d'Esquerra Republicana, i he de dir, potser amb l'humor que sabeu que m'agrada gastar, que fa pocs moments he tingut el plaer de parlar breus moments amb un distingidíssim i il·lustre diputat, i company, per tant, de la Cambra, sobre el joc —no temeu, no temeu— i li he fet una juguesca, li he dit que jo sempre jugaria que qualsevol moció o vot, de la mena que sigui, proposada per l'oposició serà contestada negativament per la majoria. Espero perdre en aquests moments la juguesca. (*Rialles.*)

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, si m'ho permet. Quan a la interpellació que es va presentar en l'últim Ple —l'he seguida amb molta cura i me l'he llegida diverses vegades— ja es donava la circumstància que qui intervenien eren, per un costat, l'interpellant, l'Honorable Diputat Lluís Armet, que, com tots vostès saben, va ser Conseller d'Obres Públiques a la Generalitat presidida pel Molt Honorable senyor Tarradellas, i qui li contestava era l'actual Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Bigatà —tots dos jo els he coneguts abans d'estar en aquesta Cambra, precisament pels càrrecs que ocupaven—, em va agradar molt tant l'una com l'altra actuació perquè eren dues persones que coneixien estupendament bé els problemes que d'allò anaven. Jo em pensava que no hi hauria una moció o, com a mínim, que la Moció no seria de la manera que semblava que podia ser. Això em va agradar quan vaig llegir la moció que s'havia presentat. Però ja li dic des d'ara que demanarà el Grup Popular una separació en la votació d'aquesta Moció.

Nosaltres demanarem que es voti per un costat la part que diu : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a : », llavors deixarem fora això de : «crear els mecanismes adients per» tal..., i tornarem a agafar : «posar a disposició dels Il·lustres diputats i de les il·lustres diputades d'aquesta Cambra tota la documentació i la seva evolució relativa a les concessions administratives d'autopistes autoritzades a Catalunya.» I, per un altre costat, la part que hem deixat a dalt i aquesta altra que diu : «a tal fi assenyalara el local específic en què es trobarà aquesta documentació per a la seva consulta.» I per què farem aquestes dues votacions, o aquesta separació? Doncs, miri, perquè en la primera part, com si diguéssim, nosaltres votarem que sí, ja que creiem que tots els diputats han de tenir la documentació que demanin i que, per tant, el Consell Executiu, a instàncies del Parlament de Catalunya, l'ha de posar al

nostre abast. Però, en canvi, votarem que no a la segona part, ja que demanar que hi hagi un despatx només per a aquest assumpte, creiem que si hem d'anar a la desburocratització, amb això el que faríem seria, gairebé, crear un altre departament dins d'un departament, amb la qual cosa potser encara posaríem però al fet que es poguessin tirar endavant totes aquestes coses.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup de Convergència i Unió tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, amb alguns diputats d'aquesta Cambra ens coneixem de tants anys que, segurament, això ens permet fer profecies els uns respecte als altres amb una certa seguretat. El Diputat que ha defensat la Moció n'ha fet una, jo li puc dir ja des d'ara que ha endevinat una part de la profecia, però no tota. Llavors hi ha diputats no més joves, precisament, però més nous a la Cambra que ens sorprenen i airegen una mica l'ambient —jo ho agraeixo molt— amb tocs d'interessantíssima erudició històrica i amb tocs de sentit de l'humor. Efectivament, el Diputat que els parla viu en una comarca on, quan es van fer les obres de l'autopista que hi passa, es van desenterrar columnes mil·lars d'una de les dues branques de la via que comunicava Roma amb Tarragona. Això és veritat, i això potser ens podria conduir a dir : «bé, aquelles concessions d'autopista que coincideixin amb antigues vies romanes no cal que s'aporti la documentació del Parlament perquè són conegudes des de fa dos mil anys.» (*Rialles.*) Això és la part de sentit de l'humor, senyor Vila, i els demano disculpes per aquesta petita digressió.

Tornant al tema concret, nosaltres sabem, efectivament —ens ho recordava l'Illustre Diputat que ha presentat la Moció— que hi ha un mecanisme ordinari —però no solament el que ell esmentava— per obtenir informació en aquesta Cambra. Ell s'ha referit a l'article 13, i l'article 13, jo penso que al llarg dels set anys i escaig —pràcticament vuit anys— de vida parlamentària només ha provocat una discrepància important, que ha arribat a un procediment que encara no està resolt, en un cas. Per tant, perquè això s'hagi produït, desqualificar el procediment de l'article 13 em sembla que és abusiu, i, per tant, jo crec que és perfectament vàlid aquest procediment. Per altra banda, n'hi ha més : hi ha els que preveuen els articles de 128 a 133, que fan referència a tot el tema d'interpellacions i preguntes, tant preguntes orals en el Ple, com preguntes orals en comissió, com preguntes amb resposta escrita; i, finalment, queda un altre mecanisme que en un tema com el de les autopistes és perfectament utilitzable i a mi em sembla que podria ser enormement il·lustratiu, que és l'article 138, que preveu la sessió informativa.

I llavors, donada tota aquesta situació, a mi em sembla que establir una espècie de procediment especial per a un tema, que arribés a comportar l'establiment d'una documentació..., que, per altra banda, és una documentació, com vostès saben, molt voluminosa i complexa en alguns aspectes. Per exemple, suposo que aquesta documentació, en tot cas, es pensa que hauria d'estar a la disposició dels diputats; no tots els diputats han de saber, entendre de coses enormement tècniques que hi ha en aquesta documentació, com poden ser les taxes internes de rendibilitat, o els perfils de traçat de l'autopista, o els movi-

ments de terres equilibrats que es fan per programació lineal, com segurament el diputat sap.

Bé, per tant, nosaltres creiem que establir un procediment extraordinari de la naturalesa que es proposa a la Moció és excessiu, que res de tota la temàtica d'autopistes ens impulsa a creure que els tres procediments que jo he esmentat no siguin perfectament suficients, i, per aquesta raó..., els repeteixo, eh? : l'article 13, les interpellacions i preguntes en totes les seves modalitats i les sessions informatives donen prou garantia de transparència en tot el procés, a part de tots els altres requisits del procediment administratiu d'ajudiciació d'aquest tipus de concurs, perquè no sigui necessari fer aquesta *première* mundial que consistiria a disposar en un Parlament tota la documentació d'uns concursos d'autopistes.

Per aquestes raons, senyor President, nosaltres votarem en contra de la Moció.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat o les intervencions, anem a sotmetre aquest text a votació. Com que hi ha hagut una observació del senyor Veray en el sentit de discriminar una part de la proposta, jo voldria demanar al Grup presentant d'aquesta Moció si li sembla bé que votem separatament o, fins i tot, suprimim aquesta frase final.

Votem separatament. Bé, perfectament.

Els senyors il·lustres diputats que siguin partidaris o favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*Pausa.*) En la primera part, sí.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part que s'ha sotmès a votació ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara anem a posar a votació la part final, la frase final de la proposta, a la qual ha fet observacions l'Illustre representant del Grup Popular.

Els qui siguin partidaris de la frase aquesta final, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta frase final de la proposta ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Universitària

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula perquè pugui defensar la Moció.

El Sr. CADEVALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo realment preferiria que la resposta del senyor Conseller a la interpellació hagués estat satisfactòria i no haver de presentar la Moció, perquè el que m'interessa no és presentar mocions sinó que se solucionin els problemes. Desgraciadament considero que la resposta va ser insatisfactòria en els tres temes que vaig plantejar : la subvenció a les universitats, la programació plurianual i la quarta universitat.

Respecte a la subvenció, el senyor Conseller va sostenir que l'augment...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, perdó, il·lustre orador, li prego

que em permeti reclamar de la Cambra silenci i atenció. Pot prosseguir.

El Sr. CADEVALL : Gràcies..., continua sostenint que l'augment era d'un 19,5% i això jo declaro que és fals i que, en part, com vaig explicar, és un artilugi comptable, perquè, el diner de transformació de les plantilles, l'any passat el rebien directament de Madrid, i aquest any el reben a través de la Generalitat; per tant, això no significa un increment real de recursos per part de les universitats i, per tant, és enganyar el poble de Catalunya dir que l'increment és d'un 19,5%. Vaig reconèixer que existia un increment real, però també vaig dir que això no corresponia a les noves necessitats creades a les universitats de Catalunya. Molt hàbilment el senyor Conseller, en l'últim torn, quan ja no tenia el dret de rèplica, va introduir el tema de l'esmena de Minoria Catalana que reclamava que aquests costos de transformació de plantilles s'incorporin automàticament als pressupostos sense fixar la quantitat. Llavors, jo haig de dir —i haig de dir clarament— que aquesta esmena que no s'ha aprovat de Minoria Catalana no és més que un gest teatral, una cortina de fum per desviar, com altres vegades, la responsabilitat del Govern de la Generalitat cap al Govern de l'Estat. Per què? Perquè el senyor Conseller sap, i saben els diputats de Minoria Catalana, que ningú regateja la compensació econòmica de la Generalitat per aquestes despeses, que l'únic que està en discussió és una qüestió de forma. És a dir, que això s'ha de fer a través de la Comissió Mixta.

Per tant, l'esmena de Minoria Catalana contradiu l'acord de finançament, és a dir, el Grup de Convergència i Unió, el Govern, s'ha d'aclarir si accepta o no accepta aquest pacte de finançament. Si l'accepta, en primer lloc no és possible un automatisme en els pressupostos en el cas de les plantilles perquè és un crèdit obert que per a l'any 88 el que es gasti depèn en part del resultat dels concursos, i, en segon lloc, perquè només la Comissió Mixta pot variar el percentatge de participació i un cop variat ja queda solucionat definitivament el problema, perquè ja queda integrat en els pressupostos dels anys següents.

En el segon tema, i molt més curt, puc dir que la resposta va ser insatisfactòria sobre la programació universitària, perquè el senyor Conseller va dir clarament que encara estava en estudi. Han tingut tres anys per estudiar-ho, i això és un clar incompliment de la Llei 26 del 1984, de Coordinació Universitària, i aquest any ja no tenen cap excusa legal; fa més de dos anys que tenen les transferències, estan tots els òrgans constituïts, per tant, és una manca de voluntat política. Però, és greu que no compleixin les lleis del Parlament, però a mi m'interessa molt més encara el problema de fons. El problema de fons és que l'any 1988 és un any perdut per a la programació universitària.

Sobre el tema de la quarta universitat, la resposta tampoc va ser satisfactòria. Jo penso que tal com està plantejat, el tema de la quarta universitat és una maniobra electoralista. El Govern de la Generalitat no atén completament les demandes de major subvenció de les universitats. No fa, com seria obligació legal de fer, la programació plurianual i, en lloc d'això, fa una fugida endavant, de dir : «bé, no solucionem els problemes que tenim pendents, però, catalans, tranquils, que farem la quarta universitat.»

Quan en la compareixença en el Parlament de Catalunya, en la Comissió de Cultura, els rectors van tenir ocasió de parlar, van demanar dues coses al Departament d'Ensenyament : ori-

entacions sobre una definició de política universitària i més recursos. Jo penso que el Departament d'Ensenyament no ha donat ni una cosa ni l'altra. No ha donat orientació perquè no té una política universitària, no ha donat recursos, aquí potser sí que en el Departament de Presidència en tenen, però no els han donat.

Per tant, en aquest context, llavors s'anuncia la decisió de crear la quarta universitat i això es fa des de les més altes instàncies. No em referiré només a declaracions del senyor President de la Generalitat als diaris, sinó a una ocasió ben solemne, per exemple, al debat de política general del mes d'octubre, *Diari de Sessions* del 6 d'octubre del 87, pàgina 4736. Diu, textualment : «Però el progrés vol dir modernitzar l'ensenyament en general», i més endavant, diu : «i vol dir també, com vostès saben, crear noves places universitàries, una quarta universitat, que necessitem urgentment.» Per tant, el President de la Generalitat estava anunciant una quarta universitat i està veient que la necessitem urgentment.

Quan jo en la interpellació em vaig queixar que no s'havien consultat els òrgans adequats, com el Consell Interuniversitari, el senyor Conseller va dir que el que va aprovar el Consell Executiu va ser donar via lliure a l'elaboració d'un projecte, que és el que s'està fent i pràcticament està acabat. Si realment es tractava només d'enviar un projecte o un estudi al Consell Interuniversitari, jo penso que no calien declaracions tan solemnes del President de la Generalitat.

Per tant, què passa? Per què dic que és una maniobra publicitària? Perquè no s'ha fet un estudi previ, el mapa universitari, que nosaltres fa anys que reclamem. Primer es pren la decisió política i després es fa l'estudi; jo diria que hi ha elements grotescos en aquest tema, que és que hi havia una certa expectació en la comunitat universitària, de dir «què és aquest projecte de quarta universitat?», per exemple, es deia que hi havia una persona a la Conselleria —a hores extres, gairebé diria— fent ràpidament el projecte d'aquesta quarta universitat, però tinc entès que en enviar l'ordre del dia de la darrera reunió del Consell Interuniversitari, on figurava aquest tema, no es va enviar cap documentació escrita sobre el tema, i allà es va dir : «Sí, aquí tenim un projecte de quarta universitat, però no es va repartir.» Per tant, en aquest tema hi ha contínues improvisacions.

I, finalment, si dic que es tracta d'una improvisació, d'una maniobra electoral, és sobretot perquè la quarta universitat no existeix; no em refereixo que no hagi estat creada de Llei, això es pot solucionar ràpidament. El que no existeix són, per a l'any que ve, els recursos econòmics. En unes declaracions del senyor Director General d'Universitats en el començament de curs de la Universitat Autònoma —llegeixo de *El País* del 2 d'octubre— va dir : «Aseguré en su intervención», el Director General, «que la cuarta universidad no será en detrimento de las actuales y anunció que el plan cuadrienal para financiar las universidades catalanas incluirá a todas por igual.» Jo aquí haig de confessar realment que el senyor Director General d'Universitats tenia tota la raó; per a l'any 1988, les quatre universitats han estat tractades per igual, perquè no hi ha programació ni per a la primera, ni per a la segona, ni per a la tercera, ni per a la quarta. El que es va oblidar de dir el senyor Director és que les tractaria totes igual de malament. Perquè què és el que hi ha en el Pressupost del 88? L'únic que hi ha sobre la quarta

universitat és una partida que diu «Estudis per a la implantació de la quarta universitat : 40 milions.» Per tant, em sembla que no deuen tenir gaire idea de què és aquest projecte, si l'any que ve han de gastar 40 milions per estudiar-ho, i després de les eleccions, ja en parlarem.

Per tant, vist que les respostes són insatisfactòries, jo penso que cal demanar a aquesta Cambra que es pronunciï sobre uns punts concrets, que és la Moció que hem presentat.

Primer : demanem l'elaboració del Mapa Universitari de Catalunya com a base racional per prendre decisions tan serioses com la creació d'una quarta universitat. No es pot fer aquesta improvisació que s'ha fet. S'ha d'estudiar l'oferta actual, la demanda, les previsions de demanda i de col·locació, la racionalització dels mitjans, etcètera. Però, donat que no existeix una programació —jo no sé si el 10 de desembre es tornarà a reunir el Consell Interuniversitari i allà ho aprovaran o no; el fet és que per Llei l'havien d'aprovar abans de l'elaboració dels Pressupostos, i posar les partides corresponents en els Pressupostos—, doncs, si és que no existeix aquesta programació, hem de demanar una sèrie de coses concretes.

Primer : que si l'any 88 no hi hagués programació, que hi hagi un projecte extraordinari per a les necessitats més urgents, perquè el tema no es pot retardar un any rere un any.

En segon lloc, si no hi ha una programació, nosaltres, des de l'oposició, no podem suplir totalment la responsabilitat del Govern, perquè, per exemple, no podem convocar el Consell Interuniversitari, però sí que podem apuntar unes línies de solució, sobretot perquè la proposta feta d'aquesta manera ha generat unes expectatives que es poden veure frustrades.

Per tant, nosaltres demanem la creació de nous centres a l'àrea metropolitana de Barcelona, que tinguin en compte la saturació, la massificació i també no només la demanda, sinó les perspectives de col·locació.

Això no és contradictori, sinó al contrari. És totalment compatible amb consolidar i complementar els estudis universitaris a Tarragona, Lleida i Girona, i això s'ha demanat, no només des d'instàncies dels partits de l'oposició, sinó, per exemple, la Diputació de Girona, on té majoria l'equip de govern. Per què? Això es basa en dos criteris : en el reequilibri, és a dir, a Barcelona existeix una concentració universitària, hi ha més universitaris del que correspon a la seva població o al seu potencial econòmic, per tant, en una noció de reequilibri territorial, però també en un aprofitament racional de recursos. Potenciar els centres universitaris que ja existeixen és més barat, podríem dir, permet oferir noves places a menor cost que no pas la creació de centres completament nous.

I, finalment, la cosa —i amb això acabo— essencial que demano és que realment compleixin la Llei, que abans del 31 de desembre el Departament d'Ensenyament aprovi la programació plurianual. Demano que es compleixi la Llei, però, sobretot, he dit : demano el contingut. Demano que l'any 1988 no sigui un any perdut per a la programació, perquè sembla que la programació la volen fer del 89 al 92, i que es prevegin els mitjans convenients, és a dir, que no hi hagi aquesta improvisació. Per exemple, es parla de si podran avançar les obres de la programació de l'any 99 per crèdits de les universitats avalats per la Generalitat, quan en els pressupostos tampoc es menciona com a avals a les universitats. Per tant, aquí hi ha una incoherència, hi ha una contradicció, hi ha una improvisació, i per

això demanem que s'aprovin aquests punts de la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció ha estat presentada una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, en debats posteriors de comissions i de Ple sobre la Llei de Pressupostos ja comentarem les xifres i, en concret, el percentatge d'increment dels recursos en la línia que ha explicat l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

En canvi, en aquests moments, el que sí que voldríem és, primer, defensar una esmena a la Moció i defensar el text de la Moció una vegada més.

Jo voldria, de tota manera, introduir abans un element, i és : no els sembla que a l'hora de parlar de les universitats, ja seria hora que introduíssim un canvi de to i que comencéssim a parlar amb un sentit autocrític, ni que sigui per preveure que quan comenci a haver-hi problemes i problemes greus a la nostra universitat, ningú pugui dir : «i, mentrestant, el Parlament de Catalunya aprovava amb entusiasme la seva política universitària»?

Em penso que és greu no tenir aquest sentit autocrític perquè, en aquests moments, la situació de la universitat és cada cop més degradada i nosaltres podem dir que el país funciona, i nosaltres podem invocar Europa en va a cada moment, i, en canvi, no tenir en compte que si la universitat no funciona, no funciona el país i que no podem tampoc creure'ns que estem en una situació de desenvolupament actual i futur clar, si la universitat no funciona. I, això, ho dic d'una manera molt concreta : no és culpa del Govern de la Generalitat que no funcioni la universitat; no és únicament culpa d'aquest Govern. No és culpa tampoc del Govern de Madrid, tampoc. La reiterada afirmació que tot ve de Madrid, a mi, que sóc nou en aquest Parlament, em fa pensar que més d'un deu tenir una síndrome freudiana i que potser enyorava no haver nascut a Madrid. (*Remor de veus.*) Però, en aquest cas concret, em permeto dir que hem d'introduir, per favor, aquest sentit autocrític i l'hem d'introduir amb caràcter d'urgència.

Quan en la Moció presentada pel Grup Socialista, es diu : «Amb dates concretes que s'ha d'aprovar un pla abans del 31 de desembre», jo diria : «Aprovem el pla abans que comencin les mobilitzacions universitàries», i no ho dic per fer demagogia. Em penso que en aquests moments, els qui estiguin en contacte amb la universitat, saben fins a quin punt aquests gestos d'aprovació d'un pla són gestos políticament indispensables, ho repeteixo, si volem ser des del Govern i des de l'oposició corresponents de la problemàtica universitària en aquests moments a Catalunya.

Em sembla molt important també la introducció del mapa universitari. Per què? Perquè és cert, estem d'acord que han de ser consolidats els elements de descentralització universitària que s'han portat fins ara, que alguns d'ells ja han produït beneficis efectius a ciutats que en aquests moments compten amb serveis universitaris, perquè la universitat no solament comporta la picaresca que recull tan bé l'anecdotari català de Mossèn Cinto, quan parla, per exemple, de la Universitat de Cervera, sinó que també provoca allò que en diuen els sociòlegs una capacitat d'apellació cap a propostes noves per a la

gent que surt.

Tinguin en compte a l'hora d'insistir en aquest caràcter d'urgència d'aquest mapa en un element em penso que de tipus absolutament objectiu, que és l'element de la demografia. En aquests moments sabem pels censos els alumnes que hi ha a batxillerat, els que hi haurà d'aquí quatre dies, ho coneix molt bé el senyor Conseller, i sap que en una situació en què la proposta i l'oferta de treball a joves és molt escassa, l'accés a la universitat per a nois i noies que han acabat el batxillerat és, en aquests moments, una sortida gairebé evident i òbvia, i, en tot cas, jo diria molt més important per al conjunt del país que no sortides marginals i, en tot cas, socialment molt més perilloses.

En aquest context, nosaltres volem insistir en la importància de desenvolupament econòmic i social que pot tenir una universitat en determinades zones, quan hem donat suport sempre a la proposta d'una quarta universitat al Baix Llobregat no era per localisme; era perquè ens semblava que quan en aquest Baix Llobregat s'acaba de signar un acord importantíssim entre les centrals sindicals majoritàries, els ajuntaments i els empresaris de la comarca, i en aquest informe han dit que un dels punts que han de fer és donar totes les facilitats per a un desenvolupament socio-econòmic, però també cultural, indispensable, si es vol que la comarca surti d'una situació de marasme en què es troba, un dels elements que proposen tots aquests sectors —ho repeteixo: ajuntaments, centrals sindicals i patronal— és que justament es tirin endavant projectes com el d'una quarta universitat, que, ho repeteixo, pot comptar en aquests moments amb suports socials de majories notables. Això, naturalment, sempre que el Consell Interuniversitari ho cregui així.

Nosaltres presentem dues esmenes. Una pràcticament és de redacció; quan es diu: «elaborar un projecte extraordinari», nosaltres, en lloc de «projecte», diem la paraula «programa», perquè ens sembla que no es tracta solament de projecte, sinó de projecte i programa.

Repeteixo, però, que, com que és una esmena gairebé —en aquest cas—, tècnica, no vull insistir-hi. Sí que vull insistir en una esmena d'addició que proposem, i és «assegurar que, en el cas que, d'acord amb el Consell Interuniversitari, es cregui necessària la creació d'una nova universitat a Catalunya, aquesta sigui pública». Per què diem això? Perquè també, en contacte amb el món universitari, ens arriben veus i ens arriben rumors i ens arriben propostes de dir: «Bé, en aquests moments podem ampliar nosaltres el caràcter públic de les universitats catalanes, convertint en públiques propostes d'universitats privades que existeixen, o arribant a un tipus d'acord que ens permeti, per entendre'ns, eixamplar sense eixamplar el mapa universitari català.» Ens sembla molt important que existeixin aquestes universitats privades, que comptin amb tot el suport tècnic, polític, i, fins i tot, econòmic del Govern de la Generalitat, i que aquesta Cambra així ho reconegui; però ens sembla que, en aquests moments, es tracta d'un problema de qualitat i de quantitat, i que per resoldre tant els problemes de quantitat com els de qualitat és necessari, en aquests moments, donar un nou impuls a tota la vida universitària i al caràcter públic i a les noves universitats de caràcter públic, que creiem indispensables per al conjunt de Catalunya.

Volia, finalment, insistir en un punt, que és el començament de la Moció presentada pel senyor Cadevall, que és que, en

aquests moments —al començament de la seva intervenció, a l'hora d'explicar aquesta Moció—, de veritat que és necessari trobar la fórmula per tenir més recursos per no trobar-nos que, en la situació universitària, som, cada vegada més, un país subdesenvolupat, marginal i —permetin-me, en aquest cas, que ho digui—, des del punt de vista de l'ensenyament, un país suburbialitzat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara caldrà donar la paraula als grups parlamentaris que no han presentat esmenes, per l'ordre reglamentari. El Grup Mixt sembla que no té representant en aquest moment; Esquerra Republicana de Catalunya? (Pausa.) L'Illustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres ens hem llegit i hem estudiat amb molt d'interès la proposta que se'ns porta aquí, de Moció, a la nostra consideració.

Nosaltres, senyor Cadevall, veiem que els seus punts són tots ells molt raonats, i són uns punts amb els quals nosaltres ens identifiquem plenament. El que passa és que n'hi ha alguns que ja s'estan fent, i nosaltres creiem que no cal tornar a insistir sobre les coses que es fan; si es fan, esperem que es facin, i després veurem si es fan mal fetes o ben fetes, i ja en parlarem. En canvi, n'hi ha d'altres que sí, que votarem favorablement. Els detallarem.

El primer punt, el fet aquest d'elaborar el mapa universitari. Com ja es va veure, com es llegeix en el resum de la reunió del Consell Interuniversitari de Catalunya, sobre això ja es treballa. Aquí, abans, el senyor Riera, que m'ha precedit en la paraula, diu que això s'ha de fer amb caràcter d'urgència. Potser sí, però aquí, ni l'esmena del senyor Riera ni la redacció d'aquest primer punt en parlen, d'aquesta urgència. Per tant, nosaltres, atenint-nos al text que tenim davant dels ulls, nosaltres, aquest, no el votarem, ens abstindrem.

En el segon punt, que diu: «Elaborar un projecte extraordinari per atendre les greus deficiències que existeixen en aquest moment en els centres de la universitat catalana», també veiem, en aquesta reunió, que se'n preocupen, que ja hi ha tota una política en marxa, i que, per tant, nosaltres esperarem, preferim esperar a veure què passa, i ens abstindrem també en aquest punt.

Pel que fa al tercer punt: «Crear centres universitaris en territori metropolità de Barcelona per atendre la demanda existent, atesa la saturació dels actuals centres», ho veiem molt bé, ho creiem necessari, ho creiem urgentment necessari, però aquí també veiem que ja el Consell Executiu ha autoritzat d'elaborar el projecte; suposem que això es va desenvolupant normalment, i, si això no fos així, al seu moment nosaltres fariem també una moció, si cal, impulsant aquest projecte; però això ja s'està fent. Per tant, també en aquest cas, com que hi som favorables, però veiem que ja es fa, ens abstindrem.

Votarem favorablement el quart punt, que és el de consolidar i complementar els estudis universitaris de Tarragona, Lleida i Girona, perquè d'això no que no tenim una constància que en aquest moment s'estigui fent. Potser es fa, però no en tenim una constància, i com que nosaltres volem remarcar, i la nostra política ho és, de descentralització dels estudis universitaris, nosaltres, aquest punt, el votarem favorablement.

Quant a això d'aprovar abans del 31 de desembre la progra-

mació universitària, perquè el senyor Conseller va dir clarament que encara estava en estudi. Han tingut tres anys per estudiar-ho, i això és un clar incompliment de la Llei 26 del 1984, de Coordinació Universitària, i aquest any ja no tenen cap excusa legal; fa més de dos anys que tenen les transferències, estan tots els òrgans constituïts, per tant, és una manca de voluntat política. Però, és greu que no compleixin les lleis del Parlament, però a mi m'interessa molt més encara el problema de fons. El problema de fons és que l'any 1988 és un any perdut per a la programació universitària.

Sobre el tema de la quarta universitat, la resposta tampoc va ser satisfactòria. Jo penso que tal com està plantejat, el tema de la quarta universitat és una maniobra electoralista. El Govern de la Generalitat no atén completament les demandes de major subvenció de les universitats. No fa, com seria obligació legal de fer, la programació plurianual i, en lloc d'això, fa una fugida endavant, de dir: «bé, no solucionem els problemes que tenim pendents, però, catalans, tranquils, que farem la quarta universitat.»

Quan en la compareixença en el Parlament de Catalunya, en la Comissió de Cultura, els rectors van tenir ocasió de parlar, van demanar dues coses al Departament d'Ensenyament: orientacions sobre una definició de política universitària i més recursos. Jo penso que el Departament d'Ensenyament no ha donat ni una cosa ni l'altra. No ha donat orientació perquè no té una política universitària, no ha donat recursos, aquí potser sí que en el Departament de Presidència en tenen, però no els han donat.

Per tant, en aquest context, llavors s'anuncia la decisió de crear la quarta universitat i això es fa des de les més altes instàncies. No em referiré només a declaracions del senyor President de la Generalitat als diaris, sinó a una ocasió ben solemne, per exemple, al debat de política general del mes d'octubre, *Diari de Sessions* del 6 d'octubre del 87, pàgina 4736. Diu, textualment: «Però el progrés vol dir modernitzar l'ensenyament en general», i més endavant, diu: «i vol dir també, com vostès saben, crear noves places universitàries, una quarta universitat, que necessitem urgentment.» Per tant, el President de la Generalitat estava anunciant una quarta universitat i està veient que la necessitem urgentment.

Quan jo en la interpellació em vaig queixar que no s'havien consultat els òrgans adequats, com el Consell Interuniversitari, el senyor Conseller va dir que el que va aprovar el Consell Executiu va ser donar via lliure a l'elaboració d'un projecte, que és el que s'està fent i pràcticament està acabat. Si realment es tractava només d'enviar un projecte o un estudi al Consell Interuniversitari, jo penso que no calien declaracions tan solemnes del President de la Generalitat.

Per tant, què passa? Per què dic que és una maniobra publicitària? Perquè no s'ha fet un estudi previ, el mapa universitari, que nosaltres fa anys que reclamem. Primer es pren la decisió política i després es fa l'estudi; jo diria que hi ha elements grotescos en aquest tema, que és que hi havia una certa expectació en la comunitat universitària, de dir «què és aquest projecte de quarta universitat?», per exemple, es deia que hi havia una persona a la Conselleria —a hores extres, gairebé diria— fent ràpidament el projecte d'aquesta quarta universitat, però tinc entès que en enviar l'ordre del dia de la darrera reunió del Consell Interuniversitari, on figurava aquest tema, no es va enviar

cap documentació escrita sobre el tema, i allà es va dir: «Sí, aquí tenim un projecte de quarta universitat, però no es va repartir.» Per tant, en aquest tema hi ha contínues improvisacions.

I, finalment, si dic que es tracta d'una improvisació, d'una maniobra electoral, és sobretot perquè la quarta universitat no existeix; no em refereixo que no hagi estat creada de Llei, això es pot solucionar ràpidament. El que no existeix són, per a l'any que ve, els recursos econòmics. En unes declaracions del senyor Director General d'Universitats en el començament de curs de la Universitat Autònoma —llegeixo de *El País* del 2 d'octubre— va dir: «Aseguré en su intervención», el Director General, «que la cuarta universidad no será en detrimento de las actuales y anunció que el plan cuadrienal para financiar las universidades catalanas incluirá a todas por igual.» Jo aquí haig de confessar realment que el senyor Director General d'Universitats tenia tota la raó; per a l'any 1988, les quatre universitats han estat tractades per igual, perquè no hi ha programació ni per a la primera, ni per a la segona, ni per a la tercera, ni per a la quarta. El que es va oblidar de dir el senyor Director és que les tractaria totes igual de malament. Perquè què és el que hi ha en el Pressupost del 88? L'únic que hi ha sobre la quarta universitat és una partida que diu «Estudis per a la implantació de la quarta universitat: 40 milions.» Per tant, em sembla que no deuen tenir gaire idea de què és aquest projecte, si l'any que ve han de gastar 40 milions per estudiar-ho, i després de les eleccions, ja en parlarem.

Per tant, vist que les respostes són insatisfactòries, jo penso que cal demanar a aquesta Cambra que es pronunciï sobre uns punts concrets, que és la Moció que hem presentat.

Primer: demanem l'elaboració del Mapa Universitari de Catalunya com a base racional per prendre decisions tan serioses com la creació d'una quarta universitat. No es pot fer aquesta improvisació que s'ha fet. S'ha d'estudiar l'oferta actual, la demanda, les previsions de demanda i de col·locació, la racionalització dels mitjans, etcètera. Però, donat que no existeix una programació —jo no sé si el 10 de desembre es tornarà a reunir el Consell Interuniversitari i allà ho aprovaran o no; el fet és que per Llei l'havien d'aprovar abans de l'elaboració dels Pressupostos, i posar les partides corresponents en els Pressupostos—, doncs, si és que no existeix aquesta programació, hem de demanar una sèrie de coses concretes.

Primer: que si l'any 88 no hi hagués programació, que hi hagi un projecte extraordinari per a les necessitats més urgents, perquè el tema no es pot retardar un any rere un any.

En segon lloc, si no hi ha una programació, nosaltres, des de l'oposició, no podem suplir totalment la responsabilitat del Govern, perquè, per exemple, no podem convocar el Consell Interuniversitari, però sí que podem apuntar unes línies de solució, sobretot perquè la proposta feta d'aquesta manera ha generat unes expectatives que es poden veure frustrades.

Per tant, nosaltres demanem la creació de nous centres a l'àrea metropolitana de Barcelona, que tinguin en compte la saturació, la massificació i també no només la demanda, sinó les perspectives de col·locació.

Això no és contradictori, sinó al contrari. És totalment compatible amb consolidar i complementar els estudis universitaris a Tarragona, Lleida i Girona, i això s'ha demanat, no només des d'instàncies dels partits de l'oposició, sinó, per ex-

emple, la Diputació de Girona, on té majoria l'equip de govern. Per què? Això es basa en dos criteris : en el reequilibri, és a dir, a Barcelona existeix una concentració universitària, hi ha més universitaris del que correspon a la seva població o al seu potencial econòmic, per tant, en una noció de reequilibri territorial, però també en un aprofitament racional de recursos. Potenciar els centres universitaris que ja existeixen és més barat, podríem dir, permet oferir noves places a menor cost que no pas la creació de centres completament nous.

I, finalment, la cosa —i amb això acabo— essencial que demano és que realment compleixin la Llei, que abans del 31 de desembre el Departament d'Ensenyament aprovi la programació plurianual. Demano que es compleixi la Llei, però, sobretot, he dit : demano el contingut. Demano que l'any 1988 no sigui un any perdut per a la programació, perquè sembla que la programació la volen fer del 89 al 92, i que es prevegin els mitjans convenients, és a dir, que no hi hagi aquesta improvisació. Per exemple, es parla de si podran avançar les obres de la programació de l'any 99 per crèdits de les universitats avalats per la Generalitat, quan en els pressupostos tampoc es menciona com a avals a les universitats. Per tant, aquí hi ha una incoherència, hi ha una contradicció, hi ha una improvisació, i per això demanem que s'aprovin aquests punts de la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta Moció ha estat presentada una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Senyor President, senyores i senyors diputats, en debats posteriors de comissions i de Ple sobre la Llei de Pressupostos ja comentarem les xifres i, en concret, el percentatge d'increment dels recursos en la línia que ha explicat l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

En canvi, en aquests moments, el que sí que voldríem és, primer, defensar una esmena a la Moció i defensar el text de la Moció una vegada més.

Jo voldria, de tota manera, introduir abans un element, i és : no els sembla que a l'hora de parlar de les universitats, ja seria hora que introduíssim un canvi de to i que comencéssim a parlar amb un sentit autocrític, ni que sigui per preveure que quan comenci a haver-hi problemes i problemes greus a la nostra universitat, ningú pugui dir : «i, mentrestant, el Parlament de Catalunya aprovava amb entusiasme la seva política universitària»?

Em penso que és greu no tenir aquest sentit autocrític perquè, en aquests moments, la situació de la universitat és cada cop més degradada i nosaltres podem dir que el país funciona, i nosaltres podem invocar Europa en va a cada moment, i, en canvi, no tenir en compte que si la universitat no funciona, no funciona el país i que no podem tampoc creure'ns que estem en una situació de desenvolupament actual i futur clar, si la universitat no funciona. I, això, ho dic d'una manera molt concreta : no és culpa del Govern de la Generalitat que no funcioni la universitat; no és únicament culpa d'aquest Govern. No és culpa tampoc del Govern de Madrid, tampoc. La reiterada afirmació que tot ve de Madrid, a mi, que sóc nou en aquest Parlament, em fa pensar que més d'un deu tenir una síndrome freudiana i que potser enyorava no haver nascut a Madrid. (*Remor de veus.*) Però, en aquest cas concret, em permeto dir

que hem d'introduir, per favor, aquest sentit autocrític i l'hem d'introduir amb caràcter d'urgència.

Quan en la Moció presentada pel Grup Socialista, es diu : «Amb dates concretes que s'ha d'aprovar un pla abans del 31 de desembre», jo diria : «Aprovem el pla abans que comencin les mobilitzacions universitàries», i no ho dic per fer demagogia. Em penso que en aquests moments, els qui estiguin en contacte amb la universitat, saben fins a quin punt aquests gestos d'aprovació d'un pla són gestos políticament indispensables, ho repeteixo, si volem ser des del Govern i des de l'oposició corresponsables de la problemàtica universitària en aquests moments a Catalunya.

Em sembla molt important també la introducció del mapa universitari. Per què? Perquè és cert, estem d'acord que han de ser consolidats els elements de descentralització universitària que s'han portat fins ara, que alguns d'ells ja han produït beneficis efectius a ciutats que en aquests moments compten amb serveis universitaris, perquè la universitat no solament comporta la picaresca que recull tan bé l'anecdota català de Mossèn Cinto, quan parla, per exemple, de la Universitat de Cervera, sinó que també provoca allò que en diuen els sociòlegs una capacitat d'apellació cap a propostes noves per a la gent que surt.

Tinguin en compte a l'hora d'insistir en aquest caràcter d'urgència d'aquest mapa en un element em penso que de tipus absolutament objectiu, que és l'element de la demografia. En aquests moments sabem pels censos els alumnes que hi ha a batxillerat, els que hi haurà d'aquí quatre dies, ho coneix molt bé el senyor Conseller, i sap que en una situació en què la proposta i l'oferta de treball a joves és molt escassa, l'accés a la universitat per a nois i noies que han acabat el batxillerat és, en aquests moments, una sortida gairebé evident i òbvia, i, en tot cas, jo diria molt més important per al conjunt del país que no sortides marginals i, en tot cas, socialment molt més perilloses.

En aquest context, nosaltres volem insistir en la importància de desenvolupament econòmic i social que pot tenir una universitat en determinades zones, quan hem donat suport sempre a la proposta d'una quarta universitat al Baix Llobregat no era per localisme; era perquè ens semblava que quan en aquest Baix Llobregat s'acaba de signar un acord importantíssim entre les centrals sindicals majoritàries, els ajuntaments i els empresaris de la comarca, i en aquest informe han dit que un dels punts que han de fer és donar totes les facilitats per a un desenvolupament socio-econòmic, però també cultural, indispensable, si es vol que la comarca surti d'una situació de marasme en què es troba, un dels elements que proposen tots aquests sectors —ho repeteixo : ajuntaments, centrals sindicals i patronal— és que justament es tirin endavant projectes com el d'una quarta universitat, que, ho repeteixo, pot comptar en aquests moments amb suports socials de majories notables. Això, naturalment, sempre que el Consell Interuniversitari ho cregui així.

Nosaltres presentem dues esmenes. Una pràcticament és de redacció; quan es diu : «elaborar un projecte extraordinari», nosaltres, en lloc de «projecte», diem la paraula «programa», perquè ens sembla que no es tracta solament de projecte, sinó de projecte i programa.

Repeteixo, però, que, com que és una esmena gairebé —en aquest cas—, tècnica, no vull insistir-hi. Sí que vull insistir en

una esmena d'addició que proposem, i és «assegurar que, en el cas que, d'acord amb el Consell Interuniversitari, es cregui necessària la creació d'una nova universitat a Catalunya, aquesta sigui pública». Per què diem això? Perquè també, en contacte amb el món universitari, ens arriben veus i ens arriben rumors i ens arriben propostes de dir: «Bé, en aquests moments podem ampliar nosaltres el caràcter públic de les universitats catalanes, convertint en públiques propostes d'universitats privades que existeixen, o arribant a un tipus d'acord que ens permeti, per entendre'ns, eixamplar sense eixamplar el mapa universitari català.» Ens sembla molt important que existeixin aquestes universitats privades, que comptin amb tot el suport tècnic, polític, i, fins i tot, econòmic del Govern de la Generalitat, i que aquesta Cambra així ho reconegui; però ens sembla que, en aquests moments, es tracta d'un problema de qualitat i de quantitat, i que per resoldre tant els problemes de quantitat com els de qualitat és necessari, en aquests moments, donar un nou impuls a tota la vida universitària i al caràcter públic i a les noves universitats de caràcter públic, que creiem indispensables per al conjunt de Catalunya.

Volia, finalment, insistir en un punt, que és el començament de la Moció presentada pel senyor Cadevall, que és que, en aquests moments —al començament de la seva intervenció, a l'hora d'explicar aquesta Moció—, de veritat que és necessari trobar la fórmula per tenir més recursos per no trobar-nos que, en la situació universitària, som, cada vegada més, un país subdesenvolupat, marginal i —permetin-me, en aquest cas, que ho digui—, des del punt de vista de l'ensenyament, un país suburbialitzat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara caldrà donar la paraula als grups parlamentaris que no han presentat esmenes, per l'ordre reglamentari. El Grup Mixt sembla que no té representant en aquest moment; Esquerra Republicana de Catalunya? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, nosaltres ens hem llegit i hem estudiat amb molt d'interès la proposta que se'ns porta aquí, de Moció, a la nostra consideració.

Nosaltres, senyor Cadevall, veiem que els seus punts són tots ells molt raonats, i són uns punts amb els quals nosaltres ens identifiquem plenament. El que passa és que n'hi ha alguns que ja s'estan fent, i nosaltres creiem que no cal tornar a insistir sobre les coses que es fan; si es fan, esperem que es facin, i després veurem si es fan mal fetes o ben fetes, i ja en parlarem. En canvi, n'hi ha d'altres que sí, que votarem favorablement. Els detallarem.

El primer punt, el fet aquest d'elaborar el mapa universitari. Com ja es va veure, com es llegeix en el resum de la reunió del Consell Interuniversitari de Catalunya, sobre això ja es treballa. Aquí, abans, el senyor Riera, que m'ha precedit en la paraula, diu que això s'ha de fer amb caràcter d'urgència. Potser sí, però aquí, ni l'esmena del senyor Riera ni la redacció d'aquest primer punt en parlen, d'aquesta urgència. Per tant, nosaltres, atenint-nos al text que tenim davant dels ulls, nosaltres, aquest, no el votarem, ens abstindrem.

En el segon punt, que diu: «Elaborar un projecte extraordinari per atendre les greus deficiències que existeixen en aquest moment en els centres de la universitat catalana», també

veiem, en aquesta reunió, que se'n preocupen, que ja hi ha tota una política en marxa, i que, per tant, nosaltres esperarem, preferim esperar a veure què passa, i ens abstindrem també en aquest punt.

Pel que fa al tercer punt: «Crear centres universitaris en territori metropolità de Barcelona per atendre la demanda existent, atesa la saturació dels actuals centres», ho veiem molt bé, ho creiem necessari, ho creiem urgentment necessari, però aquí també veiem que ja el Consell Executiu ha autoritzat d'elaborar el projecte; suposem que això es va desenvolupant normalment, i, si això no fos així, al seu moment nosaltres faríem també una moció, si cal, impulsant aquest projecte; però això ja s'està fent. Per tant, també en aquest cas, com que hi som favorables, però veiem que ja es fa, ens abstindrem.

Votarem favorablement el quart punt, que és el de consolidar i complementar els estudis universitaris de Tarragona, Lleida i Girona, perquè d'això no que no tenim una constància que en aquest moment s'estigui fent. Potser es fa, però no en tenim una constància, i com que nosaltres volem remarcar, i la nostra política ho és, de descentralització dels estudis universitaris, nosaltres, aquest punt, el votarem favorablement.

Quant a això d'aprovar abans del 31 de desembre la programació universitària, escolti, aquí, en el resum d'aquesta reunió se'n parla, i es diu que s'aprovarà, no abans del 31 de desembre, sinó abans del 10 de desembre. Si això es fa, doncs, deixem-ho fer, i si ho aprovem abans del 31 de desembre, creiem que serà millor que s'aprovi el 10 que no pas el 31. Per tant, en aquesta també ens abstindrem.

I, en cas que vostès consideressin interessant incorporar com a sisè punt l'esmena número 2 que presenta el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, evidentment, aquest, nosaltres el votariem plenament, perquè ens han convençut les paraules del senyor Riera i nosaltres també sempre hem estat en la línia que els ensenyaments —no solament els universitaris, tots els ensenyaments— a Catalunya han de ser en la seva majoria públics, i, sobretot, en el cas de la universitat, és evident que nosaltres abonem i continuarem abonant sempre que les universitats que hi ha, que hi puguin haver en el futur a Catalunya, siguin sempre públiques.

Aquesta és la nostra posició referent a la Moció presentada pel senyor Cadevall.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup Popular tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Feu.

El Sr. FEU: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari Popular comparteix la inquietud que és necessari un pla per situar les noves universitats on la demanda ho requereixi, i també solucionar les greus deficiències de la nostra universitat. No obstant això, la informació obtinguda pel nostre Grup és que ja s'està realitzant aquesta tasca per part de la Conselleria. Creiem innecessari, per tant, que el Parlament insti l'Executiu a fer una feina que ja s'està fent. Per tot això, el nostre vot serà desfavorable a la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè intervingui en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Descals. L'Illustre Diputat senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Senyores di-

putades i senyors diputats, em sembla molt greu que el senyor Cadevall digui que les xifres dels pressupostos són declaracions de falsedat o signifiquen enganyar el poble de Catalunya. També em sembla —en certa part— sobrer que digui que l'esmena presentada pel Grup de Minoria Catalana sigui un gest teatral. Si hagués estat aprovada, segurament que no hauria estat, doncs, un gest teatral. Ara bé, li voldria dir també que en el procés de desenvolupament de la discussió dels pressupostos sempre es pot admetre una esmena, al marge d'una sèrie de consideracions, que pot canviar una determinada situació financera.

Bé, el nostre Grup es veu en l'obligació de posicionar-se en contra de la Moció, oportuna, presentada pel Grup parlamentari del PSC a través de l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall, sobre la universitat. I dic «l'obligació» perquè, és clar que podríem dir «sí» a tot allò a què insta el text presentat, però el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, no li ha pas de dir al Govern el que ja fa, no li ha pas de dir el que està fent; i ho demostrarem. L'Honorable senyor Conseller digué: «La programació plurianual està pendent dels estudis de recursos corresponents per poder atendre un pla quadriennal semblant al dels estudis no universitaris. El que s'està treballant ho saben les universitats; n'hem parlat amb els rectors, amb els gerents..., serà aprovat després de ser informat, quan hi hagi els elements necessaris perquè aquesta programació es pugui complir amb la mateixa eficàcia amb què s'està produint la programació dels nivells no universitaris.» I, en la seva segona intervenció, afegia: «Nosaltres estem estudiant amb les universitats» —senyor Diputat, «amb les universitats»— «fórmules que permetin afrontar una programació plurianual, ho estem estudiant amb elles, i no al marge d'elles». I això nosaltres pensem que és molt seriós i molt responsable.

Així doncs, algunes d'aquestes instàncies ja són pel camí, i altres són gairebé aquí. Per exemple —i començo pel punt 5 de la Moció—, la programació plurianual de Catalunya, pel que fa a les universitats, estarà acabada abans del 10 de desembre, però prèviament es faran reunions entre una comissió tècnica amb representants de les tres universitats, una altra formada pels tres rectors, els presidents dels consells i membres del Departament, i després es passarà a l'informe del Consell Universitari de Catalunya. Dit això globalment, significa que aquest punt cinquè, ens sembla a nosaltres que ha de tenir en compte i ha de contenir els aspectes mocionals números 4 —«consolidar i complementar els estudis universitaris de Tarragona, Lleida i Girona»— i el 2 —«elaborar un projecte per atendre deficiències». Voldríem afegir que, pel que fa al punt número 4, en una reunió del Consell Interuniversitari de Catalunya del dia 16 d'aquest mes, ja s'acordà que l'informe sobre els estudis nous a començar el curs vinent, sol·licitats per les tres universitats, es faria en funció de l'aprovació de la programació universitària.

Queden ara el punt 3 —nous centres universitaris— i el punt 1 —el mapa. Per al punt 3 em remeto altra vegada al que afirmava l'Honorable Conseller en la seva intervenció en resposta a la interpellació —que no repetiré—, i, a més, que el Consell Executiu va aprovar, a proposta del Conseller, l'autorització per elaborar un projecte de creació de la quarta universitat, i en aquest projecte havia de tenir en compte la demanda i la seva

evolució, l'oferta dels llocs de treball previstos per als titulars de cada especialitat, la necessitat de personal qualificat per dur a terme les noves activitats a Catalunya, models possibles d'universitats, tipus d'estudis i costos i sistemes de finançament, que caldrà ser considerat i informat pel Consell Interuniversitari de Catalunya i aprovat pel Parlament; i això també pensem nosaltres que és molt seriós. A més, cal tenir en compte que s'ha endegat una enquesta molt important sobre la reforma dels ensenyaments mitjans, que tindrà la seva incidència clara i decisiva en la universitat.

Resumint, aquesta Moció, des del nostre punt de vista, és innecessària i rodona. És innecessària —permetin-me de dir-ho amb tots els respectes per tothom, i utilitzant humilment uns versos de Màrius Torres, poeta intemporal i irreplicable, germà del nostre estimat Diputat d'Esquerra Republicana, senyor Torres, que deia: «És un moment innecessari / és una plenitud en una platja morta». Arriba quan ja no cal. I deia també que és rodona, és una espècie de cap-i-cua: comença parlant del mapa explícitament i acaba demanant implícitament un mapa, mentre va insistint en aquells aspectes —els punts 2, 3 i 4— inherents al cap i a la cua. El Grup parlamentari del PSC, el senyor Cadevall, que és professor de lògica matemàtica, suposo que deu patir també els vicis que tenim els pedagogs i els polítics, allò de «repetir és consolidar». Encara que, de vegades, repetir és un pèl avorrit, tant per als qui escolten com per als qui repeteixen. (*Remor de veus.*)

Acabo, doncs, aquest, des del nostre parer, arrodoniment mocional innecessari del PSC, i dic que ens obliga també a fer una intervenció cap-i-cua, i és per això que hem de repetir que votarem en contra del seu text.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara comporta l'obligació de donar la paraula a l'il·lustre presentant de la Moció per saber la seva posició respecte a l'esmena presentada. L'Il·lustre Diputat senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Bé, la meua posició sempre ha estat acceptar aquelles esmenes que tendeixen a millorar, podríem dir, les mocions, les propostes presentades.

No cal dir que accepto la primera, que com ha dit era de caire potser més aviat tècnic, i també accepto la segona; jo diré per què: a mi no em consta que el projecte que té el Govern de la Generalitat sobre la quarta universitat, això que no sé si és urgent segons el President de la Generalitat, si és un estudi que s'està fent, si està la decisió presa definitivament o no, la veritat, i després d'escoltar-los a tots sobre això no m'hi aclaureixo, perquè el senyor President de la Generalitat i el Conseller d'Ensenyament no semblen opinar el mateix sobre el tema i valdria la pena que es posessin d'acord; com que no tinc informació no em consta que sigui un intent de privatitzar les universitats a Catalunya. Però, precisament per aquesta manca d'informació, em sembla que la petició del senyor Diputat Riera està perfectament justificada i és legítim que existeixin i existeixen centres privats universitaris adscrits a les diverses universitats, però la posició del Parlament hauria de ser demanar que aquesta nova creació de llocs universitaris, sigui en la forma de quarta universitat o siguin altres fórmules alternatives, no sigui creant una nova universitat privada, sinó creant,

en tot cas, universitats públiques. Per tant, em sembla que la manca d'informació, el fet que en l'última reunió del Consell Interuniversitari, per exemple, no es donés documentació escrita, això és una manca de seriositat, que justifica totalment la presentació d'aquesta esmena i l'accepto.

I, per acabar, només voldria demanar una cosa, és a dir, considero que no és redundant i que no s'està fent. Voldria centrar l'atenció només sobre el cinquè punt; el cinquè punt no només diu: «aprovar el Pla Quadriennal», sinó que diu: «aprovar el Pla Quadriennal de manera que les inversions es puguin fer l'any 1988», perquè de tot el que he escoltat no se m'ha desmentit i es desprèn —hi ha el temor seriós, i jo dono aquí un crit d'alarma—, que l'any 1988 serà un any buit de cara a la programació universitària i, per tant, el que demanem no és només que s'aprovi abans del 31 de desembre, sinó que s'aprovi preveient ja que les inversions puguin començar l'any 1988. Tant de bo estigui equivocat, i tant de bo, després de la reunió d'aquest Consell Interuniversitari, la Conselleria aprovi un projecte en el qual hi hagi ja inversions importants, extraordinàries, per a l'any 1988. Em temo que això no serà així, però, en tot cas, voldria dir que fan les coses al revés: el senyor Descals ha afudit a la meva professió, diguem, de professor de lògica, no?; jo considero que no estic aquí en funció d'una cosa professional, sinó com a diputat, però permeti'm que li digui que aquesta anècdota personal el que m'ha fet és veure que el Parlament, sobretot per influència d'una majoria, funciona amb una manca de lògica absoluta, perquè hi ha una llei que diu ben clar que primer es farà la programació i després es faran els pressupostos, i el que s'està fent aquí és exactament al revés: primer s'han presentat els pressupostos de l'any 88 i després ens diuen que el desembre, quan ja estaran elaborats els pressupostos, es farà la programació. Per això el meu temor

que l'any 1988 és un any pobre, un any buit de cara a la programació universitària, em sembla que és un temor perfectament fonamentat, però tant de bo que m'equivoqui.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat, anem a procedir a la votació. Si aquesta Presidència no ho ha entès malament, el senyor presentador de la Moció ha acceptat sense cap retoc les esmenes, i, per tant, queden incorporades a la seva proposta.

Ara voldríem saber si la Cambra vol que es votin separatament aquests punts de la Moció..., aquesta Presidència suggereix que hi hagués una votació per als apartats 1, 2, 3 i 5 i una altra per als apartats 4 i 6. Sembla lògic que es faci així? Els sembla acceptable? Bé, doncs, anem a votar ara els punts 1, 2, 3 i 5.

Els qui siguin favorables a aquests punts, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests punts han estat rebutjats per 27 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Ara anem a sotmetre a votació els punts 4 i 6; el 6 recordin que és un punt afegit en virtut de l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquests dos punts, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos punts han estat rebutjats per 29 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat la nostra tasca per a aquest Ple i, per tant, aquest President ha d'aixecar la sessió i, per tant, s'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i set minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona